

MARTINUS CENTER KLINT

VÄRLDEN AKTUELLT
2018

ATT HANTERA ETT UTMANANDE ÖDE

©Martinus Institut 1981

Detta kompendium är omfattat av lagen om upphovsrätt och får endast skrivas ut i enstaka kopior till ditt eget privata bruk. Du får också gärna ta en kopia i digital form om det endast är till ditt eget privata bruk. Läs mer om Martinus Instituts information om skydd och förmedling av Martinus verk på www.martinus.dk.
Läs mer om upphovsrättslagen på www.retsinformation.dk

ATT HANTERA ETT UTMANANDE ÖDE

Sett i ett reinkarnationsperspektiv går vi alla i genom samma mängd av mörker. Några liv är mer forcerade och utmanande, andra är mer att betrakta som viloinkarnationer. Också under samma inkarnation kan utmaningarna komma och gå. Hur tacklar vi den mer obehagliga karman? I veckans tema kommer vi att se exempel från olika utmanande öden och se hur olika vi kan förhålla oss, båda som hjälpare, och som utsatta för ett mer barskt öde.

Vi träffas varje dag i föredragssalen kl. 11, där vi ser videofilmerna som beskrivs nedan. Därefter fortsätter vi i grupperna, där vi talar om videofilmernas ämnen, sedda i ett kosmiskt perspektiv mot bakgrund av texterna i detta kompendium.

DAGSÖVERSIKT

MÅNDAG	
<i>MICHAEL MOORE BESÖKER NORSKA FÅNGELSER</i>	3
TISDAG	
<i>MIRAKELPOJKEN UTAN HJÄRNA</i>	11
ONSDAG	
<i>TED-TALK OM OTROHET, MED ESTER PEREL</i>	17
TORSDAG	
<i>AYHAM AHMAD – ETT PIANO, EN HJÄLTE OCH ETT KRIG</i>	26
FREDAG	
<i>SLÅ UPP DÖRREN OCH DRA IN LIVET, MED HANNE KLITGAARD</i>	33

Till varje dag läses utvalda texter som har valts ut för att sätta in filmerna i ett kosmiskt perspektiv. Därutöver finns det frågor som syftar till att inspirera och väcka till eftertanke och en djupare förståelse i gruppsamtalen. Frågorna är därför oftast öppna och har inga färdiga svar.

Måndag

Michael Moore besöker norska fängelser

Presentation: *engelskt tal, svenska undertexter. 11 minuter.*

Michael Moore besöker två norska fängelser, där han överraskas av den frihet och tillit fångarna blir bemötta med. Den norska grundtanken är att fångarna en dag kan bli ens granne. Hur kan tiden i fängelset då bäst förbereda dem för att bli goda grannar? I sista delen av videon samtalar Michael Moore med tittare som sett hans reportage från Norge. De har svårt att tro på det de ser – en kontrast till deras vanetänkande, att ett straff ska göra ont.

Texter från Tredje testamentet:

Livets Bog, del 1 – st. 120–122, 139

Kontaktbrev 1960–14 – Döm inte – kap. 10

Livets Bog, del 4 – st. 1239

Livets Bog, del 3 – st. 704

Livets Bog, del 4 – st. 1244, 1246, 1250

LIVETS BOG, DEL 1

120. De avgörande krafterna bakom jordmännisklighetens mottaglighet för den nya världsimpulsen

Genom de föregående kapitlen blev vi införstådda med att en ny stark impuls från ”den gudomliga skaparprincipen” går fram över världen, och att denna impuls utlöser sig i stora skeenden, vilka i sin tur koncentrerar sig i skapandet av en för hela jordmänniskheten gemensam religiös och materiell grundval. De viktigaste detaljerna i den materiella grundvalen känner vi redan till från det föregående kapitlet, och eftersom detaljerna i den religiösa grundvalen ju utgör det kommande huvudinnehållet i Livets Bog, skall vi nu här i inledningen endast göra en utredande analys av hur *jordmänniskorna kommer att ställa sig till denna nya världsimpuls med tillhörande nya världsuppfattning och nya kultur, med dess undanröjande av övertro och gamla traditionella föreställningar och dogmer, dess avskaffande av rikedom och fattigdom, besegrandet av sjukdom och underminering av intolerans, samt dess förenande av alla jordens stater och skapande av den stora freden på jorden.*

Man skulle ju kunna tro att alla jordmänniskor med strålände hänförelse och öppna armar skulle ta emot en sådan ny gudomlig impuls, en så betagande och överväldigande handräckning, en så vittomfattande och inspirerande kraft från en högre värld. – Men nej, så är inte alls fallet! Saken är nämligen den, att en individs mottaglighet för högre krafter, vilket i detta fall vill säga hans mottaglighet för en ny andlig kultur, inte är något som han kan avgöra med sin vilja – på samma sätt som han t.ex. kan avgöra om han vill stå upp eller sitta ner, ropa eller viska, öppna eller sluta sina ögon eller dyligt. Det avgörande för en jordmänniskas mottaglighet för en ny andlig grundval är därför *inte hennes vilja, utan den bakom hennes vilja existerande andliga kvaliteten*, som i sin tur representeras av *de i hennes medvetande ledande själskrafterna*. Dessa krafter är av mycket olika natur hos individerna, eftersom de hos varje individ utgör ett resultat av hans samlade erfarenheter eller upplevelser, hans förutva-

rande anlag, vanor och böjelser, och dessa är ju just olika för varje individ. Dessa krafter blir alltså de egentligen viljeförande hos individen, och som ställer in hans vilja för eller emot en ny andlig kultur.

121. "Helig vrede", "rättfärdig harm"

Eftersom jordmänniskorna i mycket stor utsträckning tror att deras medmänniskors inställning till andliga problem just bara är en fråga om vilja, och därför inte anar att den i själva verket, såsom vi nyss påpekade, är en fråga om utveckling eller anlag, kommer de mycket ofta att förgräpa sig på varandras mening om livet eller uppfattning om tillvaron. Sådana väsen lever nämligen alltid i den villfarelsen, att deras speciella uppfattning om tillvaron, deras speciella tro och ideal, absolut är "allena saliggörande". De känner därför indignation mot sådana medväsen, vilkas natur, erfarenheter och anlag ovillkorligen betingar att de antingen är så mycket före eller också är så mycket efter dem i utvecklingen, att de omöjligt kan dela deras speciella föreskrifter och tro på livet och därför är nödsakade att ha en helt annan livsåskådning. För att hjälpa jordmänniskorna att bekämpa denna olyckliga indignation, som i form av intolerans men under förklädnaden "helig vrede", "rättfärdig harm" osv. verkligen åstadkommit mycket sorg och lidande, och som till sin lokala natur är lika oberättigad och meningslös som det skulle vara att bli indignerad över att andra människor är till åren yngre eller äldre än man själv, skall vi nu övergå till att belysa jordmänniskornas olika förutsättningar att ta emot den nya andliga kulturen och därigenom hjälpa dem att övervinna denna indignation, vilket är det absolut ofrånkomliga villkoret för varje sanningssökare som vill uppnå mötet med "den stora födelsen" och få kosmiskt medvetande eller bli uppfylld av "den heliga andens" klara, gudomliga synkraft och solljusa väsen.

122. Grupp A- och grupp B-kategorierna samt intelligens och känsla

[...] Och genom att konsekvenserna av detta för stora delar av jordmänsklighetens vidkommande blivit en frigörelse, helt eller delvis, från dogmerna eller en lösryckning från religionerna, blir det alltså tydligt för oss att denna mänsklighet framträder för oss i två stora huvudgrupper. Av dessa utgörs alltså den ena av de nyss nämnda väsendena som lösgjort sig från religionerna, dogmerna eller den gamla världsimpulsen, medan den andra däremot består av de individer för vilka dessa företeelser fortfarande har sin fulla inspirationskraft, och för vilka de därför ännu är en oumbärlig välsignelse. Dessa två stora huvudgrupper kommer här i Livets Bog att benämnas "grupp A" och "grupp B". Väsendena i dessa två stora huvudgrupper, alltså hela den jordiska mänskligheten, kan i sin tur indelas i sex skilda kategorier. Av dessa tillhör de tre första grupp A, medan de tre sista får anses utgöra grupp B. Varje jordmänniska kan alltså hänföras till någon av dessa sex kategorier. Dessa kategoriers väsen skiljer sig från varandra genom sina olika utvecklingsstadier. Utvecklingen har nämligen inte varit densamma för alla väsen, utan format sig så att somliga nu framträder med en för starkt utvecklad känsla i förhållande till intelligensen, medan hos andra motsatsen är fallet. [...]

139. Femte avdelningen. "Förbrytare". Orsaken till de olika graderna i karaktär och moral. Vägen till "omvändelse" för femte avdelningens väsen. Den rätta hållningen inför "förbrytarna"

Vi möter här en rad väsen, vilkas känsloliv är ännu mer primitivt än känslolivet hos väsendena i fjärde avdelningen. Medan intelligens och känsla i fjärde avdelningen är kombinerade så att yttringarna av väsendenas primitiva medvetandetendenser – såsom hänsynslöshet, egoism och snikenhet osv. – är maskerade och inte tar sig svårare uttryck än att dessa väsen dock i huvudsak håller sig inom "lagens" eller "rättens" rāmärken, uppträder femte avdelningens väsen med mera obeslöjade och primitiva uttryck för samma grova medvetandetendenser. Deras känsloliv står ännu nästan kvar på naturmänniskans stadium och yttrar sig i öppet rån och plundring,

och de väjer inte ens för mord och dråp, där sådant visar sig nödvändigt för tillfredsställandet av deras egoistiska tendenser. De befinner sig således i konflikt med den auktoriserade rätten och moralen, vars lagar de absolut inte frivilligt kan underordna sig, och de stämplas därför som "brottslingar". Här har naturligtvis inte inräknats sådana individer som under begreppet "sexualbrottslingar" felaktigt hänförs till "förbrytarvärlden". Dessa tillhör nämligen i de allra flesta fall en långt högre medvetandenivå än "förbrytarnas", men är sjuka eller abnorma och bör, enligt senare avsnitt av Livets Bog, behandlas enligt helt andra metoder. De väsen vi skall uppmärksamma här är däremot fullt normala individer, men yngre själar inom civilisationen. Som framgår av Livets Bog utvecklas jordmänniskorna i sin eviga tillvaro från djurriket, genom naturmänniskornas stadier, upp genom civilisationen och vidare till det riktiga människoriket. På denna vandring befinner sig inte alla jordmänniskor lika långt framme. Somliga är helt nära eller befinner sig redan i förgården till den stora födelsen, andra har från naturmänniskoregionen just hunnit in i civilisationens område osv., och det är ju därför vi har alla de många olika, mer eller mindre utvecklade stadierna av karaktärs- eller medvetandetillstånd. Väsen som alltså i sina närmast föregående liv tillhört naturmänniskoregionen, men som genom sin senaste födelse kommit in i civilisationen, har naturligtvis inte lika lätt att inordna sig under dess lagar eller företeelser som de väsen som i många tidigare liv fötts inom civilisationen. Och det är därför naturligt att detta i högre eller lägre grad får till följd att de inte kan handla emot sitt medfödda primitiva naturmänniskotillstånd, och vi får då vad vi kallar "förbrytelser". Brottslingarna är alltså yngre själar i utvecklingen, vilka börjat komma in under civilisationens "uppföstran". Vad beträffar formen för denna föstran, med dess fängelser och dödsstraff, finns mycket att ändra på och bringa i kontakt med ett verkligt kroppsligt och andligt hälsotillstånd, varför vi också skall återkomma till dessa problem senare i Livets Bog. Bland alla dessa yngre väsen i utvecklingen finns det somliga, vilkas öden lett till en så forcerad intelligensutveckling i förening med en så ringa känsloutveckling, att de är helt oemottagliga för religiös påverkan från den gamla världsimpulsen. Dessa väsen kommer därför att vara absolut oemottagliga för varje form av "omvändelse" som baserar sig på den moralförkunnelse som för närvarande predikas i kyrkor, tempel och församlingshus, på gator, i gränder och i det fria, genom de religiösa sekter och trossamfund som världen nu är så rik på, eftersom de på grund av sin utpräglade intelligensutveckling endast kan uppfatta den som naiv. Och det är just därför som dessa väsen här räknats till grupp A. Vägen till "omvändelse" eller till ett mer upphöjt liv går för dem, liksom för alla andra väsen inom denna grupp, uteslutande genom livets direkta tal och genom den nya världsimpulsen, med dess analyser och terminologi som tillfredsställer intelligensens krav.

Eftersom livets direkta tal är av mer eller mindre robust eller mild natur, allteftersom det är grövre eller finare avslipningar eller utformningar som skall påverka individernas medvetande, kommer alla de väsen som ännu har grövre medvetandetendenser som skall avslipas, att förr eller senare bli föremål för den robusta delen av livets tal, såvida de nu inte redan är föremål för denna. Därför kan man inte starkt nog mana till utvecklandet av kärlek och förståelse gentemot dessa unga väsen i livets skola. Inte så att förstå att de skall klemas bort eller firas som rena hjältar – såsom är fallet med de stora "gangsterledarna", vilka ibland på detta sätt blir beundrade av den ovetande hopen, sedan de vid ett eller annat tillfälle bringat polisen eller lagens företrädare till kapitulation; ty i så fall medverkar man nämligen till att hålla dessa barnasjälar kvar i livets ljusskygga och giftiga medvetandeträsk, medverkar till att hålla dem ovetande om skönare och lyckligare former av tillvaro. Men genom ett sunt och naturligt uppträdande mot dessa väsen, genom att utan hat oryggligt ta avstånd från deras lägre tendenser, genom att med sitt eget liv föregå med ett oantastligt gott exempel, genom att förstå att det även under deras hårda yttre medvetandeskal – antingen detta nu yttrar sig i öppet rån, mord och dråp eller i "maskerat rån" och hänsynslös utsugning finns ett hjärta som klappar för sorg och glädje, att också där rör

sig ett litet gudomligt liv som mödosamt är i färd med att bana sig väg mot ljuset – genom allt detta är man däremot inne på en väg som är i harmoni med det kommande fredsriket, den väg som ensam leder bort från medansvaret för ”förbrytarvärldens” vidmakthållande på jorden.

KONTAKTBREV 1960–14 – Döm inte

Kap. 10. Varför vi inte ska döma.

Där vår nästa inte är mänskligt utvecklad, är hon ännu djurisk i sin mentalitet. Djurisk mentalitet kan vara livsfarlig för andra väsen, varför man naturligtvis måste beskydda sig mot en människas djuriska anslag, liksom man beskyddar sig mot farliga djur. Detta beskydd får naturligtvis inte innebära vrede eller bitterhet, hämnd eller hat. Det måste innebära en absolut förståelse av, att vår nästas handlingsätt är en normal företeelse på det utvecklingssteg hon står på. Det är detta beskydd, som är orsaken till, att det upprättats lag- och rättsväsen, även om dess metoder ännu är straffande och hämnande. Människorna kommer en gång att acceptera sin nästas synpunkt och handlingsätt liksom de i dag accepterar rovdjurens handlingsätt som något självklart och normalt för dessa väsen. Då blir det inte tal om att straffa sin nästa för hennes handlingsätt, utan det kommer i stället att skapas ett betryggande beskydd mot de mindre utvecklade människornas djuriska eller inhumana anslag. Detta beskydd blir då inte en dom och behandling av dem som förbrytare utan som mer eller mindre stora barnsjälar i det begynnande människoriket, alltså som ännu icke färdiga människor. Således måste vi lära oss se på vår nästa, om hennes handlingsätt är inhumant och hon således mer eller mindre hatar och hämnar, lemlästar och ödelägger, stjälar, ljugar eller bedrar. Att betrakta vår nästa som en förbrytare kan endast vara ett resultat av den allmängällande övertron, att hon mycket väl kan låta bli att utlösa dessa handlingar och prestera ett handlingsätt, genom vilket hon inte kommer i konflikt med lagarna. Men ett sådant handlingsätt kan hon omöjligt prestera. Det nyttar ingenting till att straffa henne, eftersom hennes handlingsätt är ett normalt resultat av det utvecklingssteg hon för närvarande tillhör. Där blir hon också tillfälligt stående, och om hon kan tvingas att handla annorlunda blir detta handlingsätt endast ett slags dressyr och principen blir således densamma som i en cirkus- eller menageriföreställning.

En del av vägen mot ljuset är alltså att komma bort från den villfarelsen, att man skall se sin nästas synpunkt och därav följande handlingsätt från sin egen andliga nivå i stället för från sin nästas. Så länge vi inte har skaffat oss denna förmåga kan vi endast vara falska domare mot vår nästa och med den dom, som vi då dömer, kommer vi själva att bli dömda av Gud genom vår omgivning.

LIVETS BOG, DEL 4

1239. ”Förbrytarna” vet mycket väl att de får ”straff” när de överträder samhällets lagar, men de kan omöjligt uppfatta dessa lagar som överensstämmande med sitt eget ”rättsbegrepp” eller sin syn på livet och iakttar dessa lagar endast med hjälp av ”dressyr”

Nu vill man kanske hävda att ”förbrytare”, ”tjuvar”, ”rövare”, ”bedragare”, ”skojare” osv. utmärkt väl vet att det liv de för står i konflikt med samhällets lagar, och att det för den

skull kan vara befogat att "straffa" alla sådana lagöverträdare. Ja, det är riktigt att "förbrytarna" i själva verket mycket väl vet att de är i konflikt med samhällets lagar. Detta har de fått sig meddelat mer än tillräckligt genom religion och stats- och rättsväsen, men detta vetande är alltså inte deras egen upplevelse. Lagarnas detaljer är inte direkt uppenbara för "förbrytarnas" sinnen och är alltså inte i kontakt med den syn de själva har på livet. Det är en främmande syn som påtvingats dem av samhället. De vet utmärkt väl att när de inte rättar sig efter samhällets syn, blir de "straffade" och stämplade som "förbrytare". Men så länge samhällets syn är en främmande syn och således inte deras egen eller i kontakt med denna, måste de känna sig "orättvist" behandlade varje gång de råkar fångslas och "straffas". De kan inte se eller uppfatta sitt eget handlingssätt som "förbrytelse". Det var ju helt i överensstämmelse med deras eget "rättsbegrepp", vare sig det nu rör sig om "stöld", "bedrägeri" eller "hämnd". De kan alltså inte betrakta samhällets syn på livet som uttryck för själva livets lagar såsom de själva uppfattar dessa, och som närmast kan uttryckas med orden "var och en är sig själv närmast". Att inte alla så inställda väsen trotsar samhällets lagar och blir "förbrytare", utan håller sig någorlunda inom de av dessa lagar föreskrivna reglerna och synsätten, beror i stor utsträckning enbart på rädslan för "straffet". Dessa väsen är alltså i själva verket bara "dresserade" väsen, nästan på samma sätt som dresserade djur i en cirkus.

Att samhället i mycket stor utsträckning upprätthålls enbart med hjälp av denna "dressyr" som utövas genom fängelse och "straff", är ju sedan länge ett allmänt känt faktum.

LIVETS BOG, DEL 3

704. Att älska sin nästa oberoende av hennes prestationer är att älska Gud över alla ting. Och endast en sådan kärlek är detsamma som att tjäna Gud i "anda och sanning". Och endast därigenom blir man ett med Fadern, vägen, sanningen och livet

Dessa ting, som vi inte skall älska lika högt som vår nästa, är alla de företeelser som hör hemma under begreppet "skapade ting". Det är alltså tydligt, att det är de levande väsendena bakom manifestationerna som skall älskas mer än manifestationerna. Dessa kommer alltså i sista hand. Det som ett levande väsen kan skapa skall således inte vara bestämmande för vår kärlek till nästan, ty då är det dessa skapade ting som vi älskar mer än nästan. Nästan skall ju älskas över tingen. Om tingen är bestämmande för vår kärlek till nästan, då är det endast de stora genierna och de framstående konstnärerna som kan bli älskade, de som kan skapa underbara ting i kulminerande intellektualitet, medan de mindre begåvade väsendena, som bara har en liten späd och fattig skaparförmåga, blir fullständigt ignorerade av oss. Och hur står det egentligen till med vår kärlek till de så kallade "mördarna", "rövarna", "förbrytarna", "banditerna" eller väsen som i så hög grad åstadkommer ting som inte precis är oss till gagn? – Är det inte här tal om att döma, förakta och hata dessa väsen? – Är det inte tingen som här dirigerar våra sympatier och antipatier mera än väsendet bakom tingen? – Vart tar kärleken till denna vår nästa vägen? – Om den är borta, så betyder detta, att vi här står inför ett fält där vi saknar kärlek till Gudomen. Att älska sin nästa helt oberoende av tingen, oberoende av hennes utseende och av vad hon åstadkommer, detta är att sätta sin nästa över tingen, det är att "älska Gud över alla ting". Och det är denna form av sympati eller stilla kärlek som är liktydig med att dyrka Gud i "anda och sanning". Och endast med detta förhållande till sin nästa skall man upptäcka, att man i denna nästa, och absolut endast där, är ställd inför den allsmäktiges strålljus. Och detta strålljus allena kan vara "Guds bild". Och blott denna "bild" kan vara det sanna ljuset i våra hjärtan, kan tindra och stråla genom våra ögon, kan få visdomen att vibrera i vårt tal, kan få vårt jag att förstå,

vår ande att förlåta, våra händer att smeka och därmed stadfästa vår andes högsta natur, som är: att vara ett med Fadern, ett med vägen, ett med sanningen och ett med livet.

LIVETS BOG, DEL 4

1244. Det moderna "straffande" samhället kräver andlig och moralisk enkelriktning av alla människor och är självt den största överträdaren av den lag som det genom hot om "straff" och "avrättning" tvingar sina invånare att hålla, varvid detta samhälle kolliderar med "kristendomen"

[...] Så länge dessa "fängelser" och "straffanstalter" lever upp till sina namn och man inom deras murar ännu "straffar" våra utvecklingsmässigt "yngre bröder" med "vatten och bröd", "mörk arrest", ensamcell", "tvångsarbete", "prygelstraff" och andra för både själ och kropp direkt hälsofarliga företeelser, och dessutom förnedrar och plågar dessa väsen genom att klä dem i de traditionella "fångdräkterna", bortsett från att man i värsta fall avrättar eller mördar dem, ja, så länge är samhället ännu den största främjaren av "hämnad" och "straff", alltså av precis samma företeelser som det dömer och "straffar" "förbrytarna" för. [...]

1246. Samhället måste lära sig förstå att de så kallade "förbrytarna" i själva verket inte är "förbrytare", utan "yngre bröder" i utvecklingen. Varför det är lätt och självklart för samhällets "aktningvärda medborgare" att vara i kontakt med dess juridiska lagar, medan det är besvärligt för "förbrytarna"

Vad skall då samhället göra med de "amoraliska" väsendena eller "förbrytarna"? Samhället skall först och främst lära sig förstå att "förbrytarna" inte är "förbrytare" eller "amoraliska" väsen, utan fullständigt normala uttryck för de nivåer på utvecklingsstegen som de representerar eller tillhör, precis som den juridiskt laglydiga och ansedda medborgaren inom staten är ett uttryck för det utvecklingssteg han eller hon representerar. Skillnaden är endast att den sistnämnda representerar själva statens steg eller plats på utvecklingsstegen. Statens utvecklingssteg är denna medborgares mentala hemort. Det är således alldeles självklart för honom eller henne att vara helt i kontakt med statens ledande moraliska ståndpunkter, så mycket mer som det är väsen på detta steg som har skapat statens lagar. Helt annorlunda förhåller det sig ju med alla de väsen som ännu inte befinner sig på detta steg, men ändå är födda inom samma stats fysiska område och därför måste underkasta sig statens juridiska lagar eller samhällsordning. I den mån som statens steg ligger över dessa väsens utvecklingssteg, blir det allt svårare för dem att ha den uppfattning om moral och rättvisa som statens lagar representerar, i och med att de organiskt och därmed mentalt sett är bundna vid den uppfattning av moral och rättvisa som gäller på deras eget steg. Då de således tillhör en helt annan medvetandenivå, där upplevelseförmågan dikterar en annan syn på liv och levnad för dem än den syn som dikteras av upplevelseförmågan hos de väsen som är i kontakt med samhällets steg, betyder detta alltså att dessa "yngre själar" i utvecklingen måste göra våld på sitt eget "rättsbegrepp", sin egen medfödda "moraluppfattning", om de skall kunna vara i kontakt med samhällets lagar och undgå samhällets "hämnad" eller "straff" och stämplingen av sin person som "förbrytare".

Det är naturligtvis självklart att livet blir mycket svårt för sådana "yngre själar". De väsen som befinner sig på själva samhällets eget utvecklingssteg, och för vilka samhällslagarna uttrycker det som de själva uppfattar som "rättvisa", kan lätt vara "laglydiga" och därmed "hederliga", "aktningvärda" och "goda samhällsmedborgare". De behöver ju bara leva sitt eget liv, följa sina egna medfödda böjelser, som ju precis passar in i eller uppfyller den auktoriserade moralen. De har en medfödd antipati mot samma företeelser som staten förbjuder. Om däremot deras "yngre bröder" i utvecklingen och samhället också lever sitt eget liv och uppfyller det som för dem är "moral" och "rättvisa", blir de alltså "straffade" för detta levnadssätt. De måste därför med all

kraft kämpa för att vara i kontakt med något som andra kallar "moral", "rättvisa" och "hederlighet", men som helt strider mot deras egen uppfattning. Eftersom de av hjärtat bara kan acceptera ett vetande som är i kontakt med deras egen "uppfattning av moral" eller "rättvisa", blir här Kristi ord på korset till vetenskaplig sanning: "De vet inte vad de gör."

1250. Varför "kosmiska analyser" är nödvändiga

Ja, men vad är det då för nytta med den här framlagda analysen om att "förbrytare" inte är "förbrytare", utan är "yngre själar" i utvecklingen som inte vet vad de gör, och att det är "orätt" att "straffa" dem? Jo, analysen är till mycket stor nytta för det väsen som i dag börjar att älska sin nästa, börjar få en så stor intellektuell talang att han eller hon kan förstå livets "kosmiska analyser" eller vetenskap, och för vilket det bjuder starkt emot att vara med om att till exempel "döma" dessa "yngre bröder" till att "straffas" eller "tuktas" eller på annat sätt utsättas för ohälsosamma skador på kropp och själ. Så länge människorna inte helt förstår sitt eget väsen, måste de auktoritativa myndigheternas bestämmelser och uppfattningar, såväl inom det religiösa som inom det rent materiella, nödvändigtvis vara människornas mentala kompass eller rättensnöre, även om deras hjärtan på vissa områden våndas då de eventuellt måste underkasta sig dessa myndigheters auktoriserade, juridiska och religiösa paragrafer. Man känner "samvetsförebråelser" om man inte rättar sig efter eller följer dessa paragrafer, liksom man också känner "samvetsförebråelser" och kommer i disharmoni med sig själv, om man praktiserar eller följer dem. Ens mentala hållning kommer således att vara ett flämtande ljus, som än hotas av en livsfarlig vindpust från ena hållet, än av en lika farlig vindpust från det andra hållet. Om man inte lyckas få ett tillräckligt starkt värn för sitt mentala tillstånd eller sitt mentala ljus, kan det lätt medföra att man, i stället för att vara en klart lysande låga, blir ett ljus som bara kan osa och lukta illa. Det mentala ljuset kan endast fås att stråla när det värnas av en kraftig vilja. Men en kraftig vilja kan endast finnas där den vilar på ett absolut säkert mentalt underlag. Ett säkert mentalt underlag kan absolut endast finnas där man förnimmer sig själv vara i absolut kontakt med "rättfärdigheten". Denna kontakt åter kan bara vila på antingen en absolut "tro" eller ett absolut "vetande". När man inte orubbligt "tror" på sitt handlingsätt som "rättfärdigt" eller inte "absolut vet" att det är "rättfärdigt", kan man bara vara ett vacklande eller vajande rö för livets stormar. Det är då som man bland annat ropar till himlen: "Vad skall jag göra för att bli salig?"

Och är det inte i dag så, att det finns tusentals och åter tusentals människor som inte gärna vill vara soldater, inte gärna vill vara skarprättare, ja, är det inte många som inte ens kan dräpa djur och äta kött och annan grov animalisk föda, därför att det bjuder dem så emot att göra detta, samtidigt som de blir olyckliga för att de känner sig nödsakade att i många fall eller i stor utsträckning ändå gå med på det, eftersom de auktoriserade myndigheternas föreskrifter, juridiska och religiösa paragrafer samt flockens mening, skick och bruk kräver det och utpekar var och en som avviker från detta som "lagöverträdare", "förbrytare", "särpling" eller rent av som ett "abnormt" väsen. För att inte ge vika inför ett sådant motstånd, måste man med nödvändighet äga en vilja som är rotfäst antingen i en orubblig "tro" på eller i ett lika orubbligt "vetande" om att ens synsätt varken är "brottsligt" eller "abnormt", utan enbart "rättfärdigt".

Förslag till frågor som gruppen kan reflektera över:

1. Vad är den andligt-vetenskapliga förklaringen till varför vissa människor blir s.k. förbrytare och andra inte?
2. Vad betyder människosynen för vilken social insats man väljer inför "förbrytare"?
3. Reflektera över konsten att inte döma personen, men ta avstånd från deras eventuella primitiva handlingar.
4. Hur kan man bli stark nog till att bryta sig ur flocken, om man vill vidare mot nya ideal?
5. Vad kan hjälpa "förbrytare" vidare i deras utveckling och vad hjälper inte?

Tisdag

Mirakelpojken utan hjärna

Presentation: *engelskt tal, dansk text, 32 min.*

När Noah Wall föddes trodde inte läkarna att han skulle överleva. En röntgen av hans huvud visade att han hade mindre än två procent av en normal hjärna.

Föräldrarna gav dock inte upp utan tränade och stimulerade Noah i stort sett hela hans vakna tid och det visade sig att denna "hjärnstimulering" var mycket framgångsrik. Fyra år senare har Noah utvecklats på det mest häpnadsväckande sätt. Filmen sätter verkligen fokus på den fysiska hjärnan och vad den eventuellt har för funktion. Brittisk dokumentär från 2016.

Texter från Tredje testamentet:

Livets Bog, del 1 – st. 223, 224

Artikel – Den organiska elektriciteten – st. 1–6

LIVETS BOG, DEL 1

223. Uppfattningen av den jordmänniskliga tillvaron som fysisk. Uppfattningen av jordmänniskans andliga upplevelser som tankar eller tankebilder. Jordmänniskan och hennes fysiska kropp samt dennas förbindelse med de andliga kropparna

Vi har nu lärt oss att jordmänniskans så kallade fysiska tillstånd i själva verket inte alls är rent fysiskt, utan utgörs av en kombinerad andlig och fysisk funktion, och att den rent fysiska tillvaron i verkligheten bara finns på de allra första stadierna i djurriket, där väsendena ännu bara kan uppleva livet i form av odefinierade behags- och obehagsförnimmelser, och ändå är även denna tillvaro till en viss grad baserad på andlig energi, eftersom instinkt- och känslöenergierna ju utgör andliga energier. Att den jordmänniskliga tillvaron icke desto mindre allmänt uppfattas som en fysisk tillvaro beror på den omständigheten att *jordmänniskans dagsmedvetande ännu bärs enbart av hennes fysiska kropp*, det vill säga tyngdkroppen, vilken genom sin förbindelse med känslökroppsfostret *enbart är grundval för hennes fysiska sinnen*, för vilka den andliga världen ju är *helt osynlig*. Men då man måste räkna med att den andliga medvetandefunktionen hos jordmänniskan ännu är i sitt första späda vardande, eftersom hennes andliga kroppar ännu inte kan bära medvetandet, medan däremot hennes fysiska medvetandefunktion nått sin höjdpunkt och medvetandet bärs av hennes fysiska kropp, *överröstar denna fysiska tillvaro så att säga hennes späda andliga tillvaro. Och det är på grund av detta kontrastförhållande som de andliga upplevelserna upplevs eller uppfattas av jordmänniskan som enbart "tankar" eller "tankebilder", medan de i själva verket är lika realistiska föremål som de fysiska eller materiella föremålen*. Men att dessa andliga "föremål" inte uppfattas av individen som lika realistiska som de fysiska beror alltså på den omständigheten att hans andliga kroppar ännu inte bringats fram till samma kulmination på de andliga tillvaroplanen som den fysiska kroppen på det fysiska planet. De fysiska upplevelserna måste därför med nödvändighet komma att dominera detta väsens medvetande. *Och så länge de andliga kropparna ännu inte kan bära dess medvetande, känner det sig som ett med sin*

fysiska kropp och menar att alla dess funktioner hör hemma under denna, medan förhållandet ju i själva verket är detta, att väsendets hela medvetandefunktion utgörs av en genom olika kroppar utlöst reaktion mellan de skilda kosmiska grundenergierna.

Jordmänniskans mest fundamentala kropp är alltså den fysiska. Genom hjärn- och nervsystemet är denna kropp förbunden med de andliga kropparna, vilka alltså för jordmänniskans vidkommande endast framträder i fostertillstånd och genom vilka hennes andliga funktioner utlöses.

**224. Hjärn- och nervsystemet som antensystem för "elektriska vågor".
"Elektriska" vågor som grundval för individens upplevelse av livet.
Hjärn- och nervsystemet som individens "port" till den andliga världen.
Särskilda centra eller komplex i hjärn- och nervsystemet för de olika andliga funktionerna. Disharmoni i hjärn- och nervsystemet liktydigt med "sinnessjukdom", "sinnesslöhet" och förlamning**

Eftersom alla andliga funktioner är av "elektrisk" natur, kan de endast komma till fysisk utlösning eller reaktion genom ett "lednings-" eller "antensystem". Ett sådant system har individen just i sitt hjärn- och nervsystem. Då detta system dels består av fysiska och dels av andliga energier, kan det ställas in på olika finhetsgrader och därigenom bringas i kontakt med motsvarande grader av fysiska eller andliga energier eller energivågor. Detta betyder vidare att individen genom sitt hjärn- och nervsystem blir i stånd att komma i kontakt med reaktionen av den växelverkan mellan hans kroppskombination och grundenergierna som är den ofrånkomliga grundvalen för hans manifestation eller upplevelse av livet. Denna reaktion kan alltså betraktas som en utlösning av "elektriska" energivågor, vilka passerar genom hjärn- och nervsystemet. Så länge dessa passerar de fysiska delarna av detta system, är de identiska med individens behags- eller obehagsförmåelser. Men då ju jordmänniskan inte medvetet kan följa sina förmåelser eller dessa elektriska vågor längre än just in i hjärn- och nervsystemet, eftersom dessa, sedan de passerat den fysiska delen av detta system, framträder som renodlat andliga och därefter bara kan upplevas med andliga kroppar – och dessa kroppar hos individen i fråga blott befinner sig på det stadium där den fysiska kroppen befann sig innan den utvecklade fysiska sinnen, såsom syn, hörsel etc. – så kan individen alltså inte uppleva reaktionerna eller de elektriska vågorna som realistiska fysiska förmåelser längre än just in i den fysiska delen av hjärn- och nervsystemet. Men bortom denna del fortsätter de elektriska vågorna som "icke-fysiska", och kommer då bara att kunna upplevas av individen i den utsträckning som hans andliga kroppar är utvecklade till att kunna reagera för sådana vågor. Men genom dessa kroppar upplevs vågorna inte som fysiska förmåelser, utan i stället som "andliga förmåelser", vilket ju då är detsamma som "tankar" eller "tankeklimat". Hjärn- och nervsystemet utgör således individens "port" in till den andliga världen. I den mån jordmänniskans andliga kroppar ännu är outvecklade, kommer hon alltså att vara offer för den övertron att "porten" eller hjärn- och nervsystemet är upphov till hennes andliga funktioner och är då ännu omedveten i de andliga kropparna eller om de faktiska förhållandena. Denna övertro stimuleras ytterligare av den omständigheten att det i "porten" till den andliga världen finns speciella små öppningar för de olika arterna av elektriska vågor, vilket alltså innebär att det i hjärn- och nervsystemet finns särskilda centra eller komplex för de olika andliga funktionerna. Väsendet i fråga är alltså offer för den illusionen att dessa särskilda centra eller komplex är själva orsaken till funktionerna, medan de i verkligheten bara utgör speciella inställningsorgan för fysisk avsändning och mottagning av de motsvarande speciella andliga energivågorna eller vibrationerna. Liksom antennen inte är orsak till den musik eller det föredrag som tas emot genom en till densamma kopplad radioapparat, utan endast utgör en central, genom vilken musikens eller föredragets elektriska form kan tas emot och vidarebefordras till apparatens andra centraler, för att där omvandlas till sin ursprungliga form, så är hjärn- och nervsystemet absolut inte heller orsak till den ena eller andra synliga manifestationen genom detta system, utan utgör endast ett avsändar- och mottagarsys-

tem för reaktionerna mellan individens kroppskombination och grundenergierna i form av elektriska vågor. Liksom mottagandet eller avsändandet genom en radioapparat blir disharmoniskt om det är något fel på de enskilda delarna eller tillbehören, så blir naturligtvis även reaktionens fortplantningar genom hjärn- och nervsystemet disharmoniska om det är något fel med olika centra eller komplex i detta system. Sådana disharmonier i individens medvetande är vi bekanta med i den dagliga tillvaron genom begreppen *sinnessjukdom, sinnesslöhet och förlamning*.

ARTIKEL – *Den organiska elektriciteten*

1. *Materiens fjärde stadium: den strålförmiga materien eller elektricitet*

Det levande väsendet är mer än ett fysiskt väsen. Det fysiska, som vi ser, är inte alls det verkliga väsendet, utan endast ett redskap som har byggts upp. Vi ser aldrig någonsin själva kärnan, själva det levande. Vi ser endast en reflex, eller något som detta levande frambringar. Då det levande varken utgör den fasta, flytande eller gasförmiga materien, måste det framträda i ett helt annat tillstånd. Och det gör det också, för det finns ett tillstånd eller ett fjärde stadium för materien, som kallas strålförmig materia. Denna strålförmiga materia är elektricitet.

Liksom många andra av de stora energierna, förekommer elektriciteten i olika oktaver. Det finns elektricitet i makrokosmos, i en makrokosmisk oktav, som är den kraft som lyser i våra lampor och driver kraftmaskinerna. Och så finns det elektricitet i en mellankosmisk oktav, som är den kraft genom vilken vi är i stånd att tala, se och höra, förnimma och förstå osv. Det är den kraft som vi utlöser med hjälp av vår vilja. Och slutligen finns det elektricitet i en mikrokosmisk oktav, som är den kraft som behärskar våra mikroväsen: celler, molekyler och alla dessa små väsen som vår organism består av. Det är samma princip som i tonernas värld. Här är ett "A" ju detsamma, oavsett om det förekommer i bas eller diskant. Vi känner till att det finns oktaver så högt upp att vi inte kan höra det och så långt ner att vi inte heller kan höra det, lyckligtvis, för annars skulle vi dränkas i det larm som universum frambringar.

2. *Den fysiska organismen är endast en förstärkningsanläggning för vårt medvetande*

Varje levande väsen har sin egen kraft och denna kraft är vårt medvetande. I egenkap av att vara ett levande väsen existerar vi som en kärna, som ett något som finns bortom alla ting. Oavsett vad vi pekar på i vår organism, kan vi inte komma åt detta något, som är det innersta. I detta något samlas alla intryck, de ingår i detta något och detta något ger sig till känna för omgivningen. Men hela detta område, denna upplevelse och detta tillkännagivande äger alltså rum i strålförmig materia. Det betyder, att det verkliga väsendet existerar i en strålförmig materia som är av elektrisk natur, det är ett elektriskt väsen. Hela vårt framträdande, hela vår fysiska organism är i verkligheten endast en förstärkningsanläggning för denna elektricitet. När jag talar här, har detta tal först formats i min tanke, och därigenom har det blivit till våglängder. Dessa våglängder kan fortplantas vidare genom nerverna och få min tunga att arbeta med denna bestämda funktion, och tungan säger de ord som jag har format inne på det psykiska planet. Om jag lyfter min hand, har det också redan bildats en våglängd innan den kom till uttryck i den fysiska organismen. Alla områden i organismen är således under vår viljas kontroll, så i verkligheten är det tal om ett slags fjärrstyrning. Det vi ser hos varandra är inte alls det verkliga väsendet, det är en stor mängd materia, en hel serie av redskap som sätts i rörelse. Och de blir alltså styrda med hjälp av vår vilja, vår tanke. Vi bestämmer ju själva vart vi riktar vår blick, om vi ska röra kroppen eller om vi ska röra armarna eller fingrarna. Allt detta är ett slags

fjärrstyrning, för vi är inte denna materia, vi finns i en helt annan dimension, i en helt annan värld eller verklighet.

3. *Människans innersta struktur är av elektrisk natur*

Det som äger rum i materien är alltså inte verkligt, är inte det levande. Det levande är bortom den fysiska materien och är således ett lysande väsen. Det består av en struktur som i sig självt är helt och hållet höjt över denna materia, och därmed blir det så att säga ett flammande väsen. Därför kan väsendet sända ut flammor: dödsflammar och livsflammar, och dessa utsändningar befordras i kraft av vår vilja, våra önskningar och begär, de tankar som vi har. Hela tänkandets struktur är således ett tillstånd av utsändning, ett slags radioanläggning, i vilken vi kan forma våglängder och dessa våglängder har blivit till innan de når vårt blod. De kommer genom det psykiska nervsystemet och överförs till den materiella delen av nervsystemet. De fortplantar sig från den psykiska hjärnan och därifrån genom nervsystemet och vidare ut till den fysiska organismen.

Det sänds alltså ut en kraft, en osynlig strålkraft som är bunden i särskilda, bestämda former. Om man tänker sig att man sänder ut en melodi från New York, så fungerar det precis på samma sätt. När en radioapparat i Köpenhamn ställs in så att den kan ta emot denna våglängd, sänder apparaten ut materia utifrån den styrning och i de svängningar och former som denna våglängd har, och vi hör samma musikstycke. Det är exakt samma princip. Vi får en idé inne i medvetandet och vi för denna idé vidare i kraft av vår förmåga att sända ut. Den går till vår fysiska hjärna och därigenom formas den vidare och överförs till den fysiska organismen. Genom den fysiska organismen kan tingen förstärkas, för den andliga kraften är i sig själv inte så stark. Det motsvaras av att radions högtalare förstärker de radiovågor som man kan ta emot med sin radio, för annars kunde vi ju inte höra den så högt och tydligt som vi nu kan. Så är det också med vår organism. Den är i verkligheten endast en elektrisk anläggning och därför är människan alltså av elektrisk natur.

4. *Mentala kortslutningar*

Det är mycket viktigt att komma fram till en förståelse av detta, därför att det ger en omfattande förklaring till hur människors öde uppstår, varför de råkar ut för obehagligheter i sina dagliga liv, varför det uppstår så besvärliga omständigheter, varför det finns fiendskap. Det hela kan förklaras och blir fullständigt klart när man förstår det verkliga väsendets natur. Vi vet ju, att när man använder elektricitet för att till exempel få ljus i lamporna eller för att få en maskin att röra sig, kan det uppstå kortslutningar, och detsamma gör sig i utomordentligt hög grad gällande i de mänskliga organismerna, i de mänskliga utsändningarna av tankar och medvetande. Oändligt många av dessa utsändningar skapar kortslutningar. Människorna lever i en enda stor kortslutning. Hur kan man förstå och märka det? När en utsänd kraft kolliderar med en kraft som den inte är beräknad för, kommer den alltid att ställa till med förödelse. På samma sätt är det också med en ström eller en ledning som inte är som den ska vara, då uppstår det kortslutning och lampan slocknar. I den mänskliga organismen uppstår motsvarande kortslutningar. Alla sjukdomar, all sorg, allt lidande, alla bekymmer, vrede, bitterhet, missnöje och depression, är helt enkelt kortslutningar i det psykiska väsendet. Men det kan människorna i hög grad råda bot på, när de en gång förstår detta.

5. *Ingenting är tillfälligt, allt är logiskt och planmässigt utvecklat*

Hur kan vi få bekräftat att det förhåller sig på det sättet? Hur kan vi se att all materia i världen, allt som händer, är styrt av en elektrisk kraft och så att säga är fjärrstyrt? Det kan vi se på det sättet att ingenting är tillfälligt, utan allt är planmässigt bundet. Inom vårt eget skaparområde, där vi ju har hundra procent klarsyn, kan vi se att ingenting har blivit till genom tillfälligheter. Ett hus har inte blivit byggt av en tillfällighet, en klädedräkt har inte skapat sig själv genom en tillfällighet. Inte någonting,

inte ens det minsta lilla ting, kan skapa sig självt genom en tillfällighet. Vid en mängd olika tillfällen kan det se ut som tillfälligheter, men det beror endast på att vi inte ser annat än en lokal del av en stor process, eftersom vi ju där inte kan se det färdiga resultatet. Men då vi i väldigt många situationer har en möjlighet att se detta färdiga resultat från naturens hand, finns det ingen som helst grund till att anta att det inte också är logiskt bundet även där vi inte kan se det. Vi har ingen anledning att inte ställa in oss på att det är en process som är i gång, och som bara inte har nått sitt slutfacit än.

Vi ser detta överallt. Vi kan se på klotet och på vår egen organism. Klotet fördes från ett eldtillstånd där det inte fanns den minsta möjlighet för att någonting kunde uppstå, men så förvandlades krafterna genom väldiga vulkaniska processer och under miljonåriga epoker uppstod växtlivet. Växtorganismer bildades och det var början till de redskap, genom vilka det levande väsendet, det strålformiga väsendet, detta flammande väsen kunde börja uppleva på det materiella planet. Denna organism utvecklades vidare genom den yttre påverkan: ljuset skapade ögonen, ljudet skapade hörseln och de övriga krafterna skapade allt annat som vi består av. Alltsammans är en underbar gåva. Naturen frambringade allt detta i vårt, på den tiden, sovande medvetande och ledde oss fram till att äga den organism som vi har i dag, och som är det mest geniala instrument man över huvud taget kan tänka sig. Nu handlar det bara om förmågan att ta hand om detta instrument, där brister det en del hos människorna. Men det måste de också lära sig.

6. *Vår organism är endast en samling redskap*

Överallt där människorna inte ingriper, ser vi att naturen frambringar väldiga resultat som är till välbehag, glädje och välsignelse för levande väsen. Så vi har ingen anledning att vara rädda. Varför vara rädda när vi är beskyddade av en så väldig makt? Vi ser materierna i naturen och deras förvandling. Vi ser till exempel havets bränningar och att säden böljar en sommardag, och att brisen får löven att röra sig i träden. Vi ser en mängd rörelser i världen som allesammans är bundna. Det kan inte ske en enda rörelse utan att det finns en elektrisk kraft bakom, alltså en elektrisk ström, en osynlig makt som binder naturen i bestämda former, tvingar materien till den eller den kombinationen. Genom sådana kombinationer uppstod växtriket och dessa kombinationer tvingades i sin tur in i nya kombinationer med andra materier, genom vilka den animaliska organismen uppstod och senare den mänskliga organismen.

Allt detta sker genom fjärrstyrning från en osynlig makt eller kraft inne i materien. Det är inte endast i materien som vi inte kan se den osynliga kraften, det kan vi heller inte i de levande väsendena, men här förstår vi det bättre. Vi vet att de har ett jag. Vi vet att de kan tänka och har en vilja, så därför anser vi det inte vara en tillfällighet när det till exempel byggs ett hus. Men om vi inte kunde se de människor som byggde huset – om vi endast såg att stenarna låg på plats – ja, då skulle vi tro att det var en slump. Men våra organismer är ju också endast ett redskap. Detta redskap styrs av en makt som vi inte ser. Det är dumt att tro att hjärnan styr kroppen eller att hjärtat leder kroppen. Det är dumt att tro, att det är öronen som hör och ögonen som ser – det är det inte. Det är något helt annat som ser med hjälp av ögonen och hör med hjälp av öronen. Detta något kan skapa med hjälp av organismen och det finns inte en enda liten detalj i denna organism som inte är ett redskap. Men när det är ett redskap, kan det ju inte vara identiskt med den som använder redskapet, för ett redskap finns inte till för sin egen skull. En skyffel, en spade eller en cykel existerar inte för sin egen skull, de existerar som redskap för ett väsen som kan använda dem. Vår organism är således endast en samling redskap.

Artikeln är en återgivning av ett föredrag som Martinus höll på Martinus Institut, söndagen den 21 mars 1954. Föredraget spelades in på band. Mellanrubriker och bearbetning av bandavskriften är gjord av Torben Hedegaard. Godkänd av rådet den 26 juni 2016. Artikeln publicerades första gången i *Kosmos* nr 1/2017. Artikel-id: sv-1870. Översättning: Lars Palerius.

Förslag till frågor som gruppen kan reflektera över:

1. Hur beskriver Martinus medvetandet?
2. Vad har den fysiska hjärnan för funktion?
3. Vad är elektricitet?
4. Var lagras våra erfarenheter och minnen?
5. Var uppstår livsupplevelsen?

Onsdag

TED-talk om otrohet, med Ester Perel

Presentation: Engelskt tal, dansk text. 21,5 min.

Ester Perel är psykoterapeut och författare specialiserad på parrelationer och sexualitet. Vi hör henne här hålla ett TED-talk om otrohetens historia, dess olika orsaker och de konsekvenser det kan få i förhållanden. Flera av de utmaningar och mekanismer i vad Martinus kallar de olyckliga äktenskapens zon, blir här belysta utifrån en psykoterapeuts erfarenhet och förståelse.

Texter från Tredje testamentet:

Två slags kärlek – kap. 44–46, 48–53

Brev av Martinus – Konsten att få ett äktenskap att bli lyckligt

Två slags kärlek

Kap. 44. En döende världsepok och en ny världsepoks födelse

Vid sidan av parningskärleken utvecklas alltså hos människorna en ny form av kärlek, som inte har något med äktenskapskärleken att göra. Och vi bevittnar här i dessa två former av kärlek två världsepoker, varav den ena är döende och den andra är under födelse. Vardera av dessa två epoker har sin egen livslag. Den döende epokens livslag är parningskärlekens lag. Det är den lag som kräver, att en man skall överge sin fader och sin moder och bli ett kött med sin hustru och att hustrun skall betrakta mannen som sin herre och bli ett kött med honom. Om de älskar andra väsen mer än äktenskapspartnern och har könsumgänge med dem, begår de äktenskapsbrott. Här finns ingen allkärlek. Här existerar endast parnings- eller äktenskapskärleken, vars föremål endast är äkta maken eller maken och avkomman. Allt annat är ovidkommande för denna parningskärlek, ja, till och med fientligt. Den nya epokens livslag är just raka motsatsen, nämligen att man skall älska Gud över alla ting och med hela sitt hjärta och sin nästa som sig själv. Enbart denna livslag visar att vi här står inför en ny livsepok med en helt annan struktur. Den döende epoken är baserad på enpoligheten och den därav följande parnings- eller äktenskapsprincipen samt den likaledes från enpoligheten härrörande talangen eller fallenheten för att leva i ätandet av kunskapens träd, i ”syndafallet” eller misstagens värld, vilket ger kunskap om vad som verkligen är gott och vad som verkligen är ont. Den nya världsepoken baseras däremot på allkärleken. Men för närvarande är allkärlekens epok, som baserar sig på dubbelpoligheten, så späd eller föga framträdande att den är helt obeaktad av flertalet av jordens människor, eftersom denna majoritet av människorna ännu inte är medveten i dubbelpoligheten. Ännu är de till stor del bara medvetna i enpoligheten och lever i dess parningsförhållande och äktenskap. Men detta hindrar inte att den nya världsepokens begynnande verkningar redan är mer eller mindre synliga hos många människor över hela världen. Dessa individer är i äktenskapligt avseende mer eller mindre degenererade. Många av dem har ännu en böjelse för äktenskap, men de kan i regel inte upprätthålla ett äktenskap med en och samma äktenskapspartner särskilt länge. Han eller hon försöker bli skild från denna, för att sedan återigen gifta sig med en ny äktenskapspartner, för att senare på nytt skilja sig och så vidare. Men

det finns också väsen hos vilka den äktenskapliga degenerationen är så långt framskriden att de inte önskar gifta sig, utan de lever i kortare eller längre perioder i sexuellt samliv med sin partner utan lagenlig vigsel. Sedan finner vi också väsen hos vilka enpoligheten och därmed den enpoliga parningsakten är helt degenererad. Dessa väsen känner motvilja mot äktenskapet och dess enpoliga parningsakt eller samlaget. De lever därför ogifta och har inget sexuellt samliv med väsen av det motsatta könet. Deras parningskärlek är sålunda helt degenererad. Denna degeneration hos väsendena är de första verkningarna av den nya världsepokens insteg i deras psyke och levnadssätt. Alldeles som den högsta elden genom parningskärleken blev det högsta, mest stimulerande och ledande livsfundamentet i djurriket, och därmed för de icke färdiga människorna, så kommer den högsta elden i form av nästakärlekens kulminationsakt även att bli det högsta livsfundamentet i det färdiga människoriket. Och det är alltså detta begynnande allkärlekens rike som efter hand vinner insteg hos jordens mänsklighet. Den jordiska människan är sålunda på vandring ut ur djurriket och på väg in i det fullkomliga människoriket, som är detsamma som "himmelriket".

Kap. 45. *Allkärlekens begynnande framträdande*

Eftersom den nya världsepokens livsfundament är allkärleken så är det helt naturligt att vi allt oftare bevittnar dess begynnande närvaro inom den del av mänskligheten där parnings- eller äktenskapskärleken har degenererat. Och vad ser vi då? Vi ser många individer hos vilka det finns anlag för en kärlek eller sympati som – där den är renodlad – inte har något med parnings- eller äktenskapskärlek att göra. Denna sympati är ingenting mindre än allkärleken, Guds lysande ande i form av "den högsta elden" – vilken vi senare skall återvända till – som nu efter hand skall avlösa äktenskaps- eller parningskärleken. Vi kan således bevittna att det finns utomordentligt många människor hos vilka denna gudomliga kärlek kommer till synes som en begynnande förmåga att älska alla väsen, också väsen av det egna könet.

Kap. 46. *Sabotage mot Guds skapelse av människan till sin avbild*

Det är självklart att allkärleken är omöjlig att förstå för alla de enpoliga väsen som ännu är organiskt starkt knutna till parningsakten och har denna till livsfundament och som saknar varje förmåga att känna det minsta grand av den allra högsta, gudomliga sympatin för andra väsen än äktenskapspartnern och avkomman. De kan endast känna parningssympatin för det motsatta könets väsen. Men en kärlek som når långt utöver kärleken till det motsatta könet och som får sitt upphov att också älska väsen av sitt eget kön, kan allmänheten endast uppfatta som en urspåring, trots Bibelns uppmaning att man skall älska sin nästa så som man älskar sig själv. Därför är livet inte särskilt behagligt för de väsen som är längst komna i utvecklingen av den kärlek som får väsendet att älska Gud över alla ting och sin nästa som sig själv. De måste ju leva mitt ibland alla de många väsen som ännu är organiskt bundna till parningskärleken eller syndafallets kärlek, denna konstlade sympati som framkallar avundsjuka, svartsjuka, missunnsamhet och allt annat ont, och som speciellt får väsendena att känna intolerans. Redan under många århundraden har det fötts individer med relativt stor nästakärlekstalng, alltså talng för en kärlek som nådde långt utöver den kärlek som man annars menade var den passande att uttrycka gentemot det egna könets väsen. Vilka lidanden har inte intoleranta och okunniga individer åsamkat de väsen, hos vilka den sympati eller allkärlek som är enda vägen till världens frälsning höll på att växa fram och började bli till verklighet. Därtill kommer att också myndigheterna trodde sig kvalificerade att blanda sig i denna Gudomens skapelse av människan "till sin avbild" och straffa de väsen som organiskt var födda med denna begynnande, gudomliga talng för allkärlek. Att väsen med den begynnande allkärlekstalngen sålunda blev betraktade som abnormala, som urspårade, som brottslingar eller väsen som borde straffas, var ju ett rent sabotage mot en helt naturlig utveckling. Detta medförde att dessa väsen måste leva i skräck och oro

för att deras medmänniskor, ja, även att deras egen familj, vänner och bekanta, skulle upptäcka detta deras särskilda sympatitillstånd. Om så skedde blev de i högre eller lägre grad utsatta för sina medväsens förakt, spott och spe, ja, stundom till och med för fiendskap och risken att sättas i fängelse och att bli utlämnade åt skvaller eller den förnedrande allmänna meningen. Detta innebar i sin tur att bli fördömd av den stora massan, som ingenting vet och ingenting förstår av människans fortsatta utveckling ut ur djurriket, ut ur den dräpande principens krigs- eller dödsteränger, ut ur moselagens straff- eller mörka vedergällningstraditioner och in i kristendomens allomfamnande, lysande kärleksepok.

Kap. 48. De olyckliga äktenskapens zon

Den ovan beskrivna förföljelsen är, som tidigare nämnts, närmast att betrakta som ett sabotage mot den nya förmågans utveckling. Och detta har då också lett till att denna begynnande, gudomliga förmåga stundom blivit mer eller mindre urspårad, varigenom den fört väsendena in på abnorma sexuella banor, vilket har åstadkommit mycket själsligt och fysiskt lidande för dem. Men den gudomliga förmågan kan trots allt inte hejdas i sin utveckling. Den växer vidare och ger upphov till de sympatiförbindelser mellan väsendena som vi benämner "vänskap", som i verkligheten är baserad på en begynnande allkärlek. Men dessa vänskapsförhållanden leder i många fall till att de inblandade personernas äktenskap upplöses. En gift man som vid sidan om sitt äktenskap är nära vän med en kvinna, eller en gift kvinna som på liknande sätt står i ett nära vänskapsförhållande till en man vid sidan om sitt äktenskap, hamnar mycket lätt i den situationen att deras äktenskap faller sönder och måste upplösas. I många fall leder sådana makars vänskap med en person av motsatt kön vid sidan om äktenskapet till en sexuell dragning till vännen, eller från vännens sida till den gifta parten. Detta leder allt som oftast till den gifta partens otrohet mot sin äktenskapspartner och därmed till äktenskapsbrott tillsammans med vännen. Detta leder som regel i sin tur till skilsmässa, till sorg och lidande för den svikna parten. Vi ser här att många människor inte längre tar äktenskapet på verkligt allvar, och att de inte drar sig för att vara otrogna och begå äktenskapsbrott. Andra människor ger sig in i det ena äktenskapet efter det andra, ja, somliga till och med i hela serier av äktenskap, som efter hand upplöses genom skilsmässa.

På ett utomordentligt stort område inom jordens mänsklighet är äktenskapen sålunda i degeneration och upplösning. Många människor lever här i otrohet och äktenskapsbrott, helt utan hänsyn till sitt legala äktenskap och vigselbevis, utan hänsyn till den sorg och besvikelse som otroheten framkallar hos den svikna parten. De föder barn utan att vara gifta och sviker därvid i många fall också barnen, så att dessa inte får ett normalt hem eller en normal uppfostran. Vi måste beteckna denna de icke färdiga människornas livsepok som "de olyckliga äktenskapens zon". Denna äktenskapliga degeneration beror alltså på utvecklingen av den begynnande allkärleken hos väsendet. Den begynnande högre sympatin kan komma i kontakt med parningskärleken. Och med denna nya sympatiförmåga knuten till parningssympatin blir den sistnämnda i motsvarande grad överdimensionerad och väsendets sexuella drift i samma mån förstärkt. Parningssympatin är nu, genom inblandningen av den begynnande allkärlekssympatin, inte längre i normal äktenskaplig renodling. Väsendet känner nu inte endast sympati för sin äktenskapspartner, utan känner också, genom att denna sympati blandas med begynnande allkärlek, en motsvarande begynnande sympati för väsen utanför äktenskapet. Och här möter vi livets egen inbjudan av väsendena till en ny form för "ätande av kunskapens träd". Här finns ett stort område där det ännu återstår för väsendena att lära sig vad som är gott och vad som är ont. Den i parningssympatin inblandade späda nästa- eller allkärlekssympatin medför att väsendet inte kan få den härigenom förstärkta sexuella hungern tillfredsställd inom äktenskapets utmäta sexuella område. Och genom den begynnande nästakärleken uppstår lätt de tidigare omnämnda vänskapsförhållandena, som i

många fall får de äkta makarna att bli otrogna i äktenskapet, vilket som regel leder till äktenskapets upplösning och därmed följande sorg och lidande. Vi ser att jordmänniskligheten i mycket stor utsträckning är fylld av olyckliga, frånskilda makar och olyckliga och illa behandlade barn från skilsmäsoäktenskap, och väsen som inte längre är lämpade för äktenskap, väsen som ständigt begår äktenskapsbrott, än här och än där. Härigenom står det klart att äktenskapet eller det djuriska parningstillståndet för länge sedan har börjat degenerera eller upplösas. Men allkärleken fortsätter att utvecklas hos väsendet, och så småningom – till följd av det lidande och den karma som dess sviktande äktenskapliga förmåga och dess otrohet resulterat i – blir allkärleken överlägsen parnings- eller äktenskapskärleken och får väsendet att mer och mer älska sin nästa så som man älskar sig själv. ”Kunskapens träd” har här lärt oss att det är i strid med äktenskapslagen att vara otrogen och begå äktenskapsbrott eller att ha samlag med väsen utanför äktenskapet. Det är naturligtvis också omoraliskt att ge högtidliga löften i andra allvarliga ting, som skapar sorg och lidande om löfterna bryts. Så länge ett väsen ger sig in i äktenskapet måste det absolut underordna sig äktenskapets kosmiska lag. Vid överträdelse av denna lag kan man absolut inte ursäkta sig med att man är högre utvecklad och inte kan inordna sig under äktenskapets moral och lagar. Det är inte något uttryck för verklig och absolut nästakärlek när man kan nännas att vara otrogen, nännas att svika både äktenskapspartner och eventuella barn i äktenskapet, nännas att ödelägga hemmet, endast för att ge sig in i ett sexuellt samliv med en ny partner. Detta hör alltsammans mer eller mindre hemma under djävulsmedvetandet. Det är heller ingen ursäkt att en mängd andra människor begår samma överträdelser av de stora eviga livslagarna.

Kap. 49. Äktenskapsmoralen

Det är riktigt att det är mycket svårt för de människor hos vilka den nya känslan eller allkärleken är så långt framskriden, att den kan skapa sympati eller vänskapsförhållanden mellan gifta personer och personer av motsatt kön utanför äktenskapet. Dessa vänskapsförhållanden mellan gifta människor och människor utanför äktenskapet behöver absolut inte vara omoraliska. De kan till och med i vissa fall vara utomordentligt stimulerande och uppmuntrande för berörda parter. Men det är naturligtvis ett orubbligt villkor att parten utanför äktenskapet absolut inte känner sig sexuellt attraherad av den gifta parten, och likaledes att den gifta parten inte känner sig sexuellt attraherad av parten eller vännen utanför äktenskapet. Om en person utanför äktenskapet är så långt framskriden i allkärlek att det för denne känns högst omoraliskt att göra ett sexuellt närmande till en gift person av motsatt kön, och den gifta personen av motsatt kön inte heller känner någon sexuell dragning till vännen av motsatt kön utanför äktenskapet, så kan vänskapen mellan en äktenskapligt bunden eller gift person och en ogift person av motsatt kön till och med vara mycket lycklig för alla parter. Moralerna är således orubbligt den, att människor som ingått äktenskap naturligtvis skall hålla sina förpliktelser mot sin äktenskapspartner och eventuella barn i äktenskapet. Kan de inte hålla dessa sina förpliktelser och vara trogna i äktenskapet, lämpar de sig inte längre för äktenskap. Att gifta sig leder för dem mer till olycka än till lycka. Det kan inte vara kärleksfullt att ge sig in i ett äktenskap, om man inte längre har talangen att kunna leva upp till äktenskapslagen och göra samlivet lyckligt för den andra parten i äktenskapet och för de eventuella barnen. Skilsmässa eller äktenskapets upplösning bör kunna äga rum i en situation där parterna är så psykiskt olika att de inte kan förmås till att leva i harmoni med varandra och därför lever i ständig osämja. Då är det bättre att parterna skiljs som vänner, än att de fortsätter leva tillsammans som fiender.

Kap. 50. Enpoligheten och ”ütandet av kunskapens träd”. Dubbelpoligheten och ”ütandet av livets träd”

Vi har i det föregående redan berört hur de icke färdiga människornas parnings- eller äktenskapstalanger håller på att degenerera. Vi beskrev hur denna degeneration

skapade olyckliga äktenskap. Men denna enpolighetens degeneration fortsätter ständigt och leder väsendena helt bort från det enpoliga parnings- och äktenskapstillståndet. Tusentals människor föds och lever hela livet som ogifta. De har ingen dragning till den enpoliga parningsakten, alltså parningsakten mellan hankön och honkön. Detta betyder inte att begäret efter att uppleva "den högsta elden" också helt tynat bort hos dessa väsen. Tvärtom växer det stadigt med allkärlekens utveckling. Allkärleksorganen eller de sympatiska anlagen skall ju vidareutvecklas till en helt annan form för utlösning av "den högsta elden". Vi skall återkomma till den färdiga eller fullkomliga människans upplevelse av den högsta elden. Detta väsen skall ju varken ha förälskelse eller sexuell besättning eller konstlad kärlek till grund för sin upplevelse av den högsta elden. Väsendet behöver inte den konstlade kärleken, eftersom det har den verkliga eller absoluta allkärleken. Men under degenerationen av den enpoliga formen för utlösning av den högsta elden börjar allkärleken framkalla ett begär hos väsendet efter en kulminationsutlösning tillsammans med ett annat väsen. Men eftersom detta begär nu inte längre är enpoligt, är det inte längre det motsatta könet som är föremålet för begärets utlösning. Detta betyder i sin tur att mannen inte längre dras sexuellt till kvinnan, liksom att kvinnan inte heller längre dras sexuellt till mannen. Vem dras de då till? De dras till ett annat väsen och en situation som mer och mer utlöses av den i väsendet begynnande allkärleken. Allkärleken träder här in i stället för den hos väsendet nu degenererande eller döende konstlade parningssympati eller det förälskelsetillstånd vars föremål endast kan vara ett väsen av motsatt kön. När mannens sexuella lust inte längre riktas mot kvinnan, och kvinnans sexuella lust inte längre riktas mot mannen, blir det naturligt att de dras till väsen av sitt eget kön. Den högsta elden, i sin nya på allkärleken baserade psykiska struktur, drar alltså överhuvudtaget inte väsendena sexuellt till det motsatta könet, liksom den heller inte är en konstlad sympati, en förälskelse eller besättning – den är enbart ren kärlek. Därför kan det inte – där väsendena är helt fria från enpoligheten och deras sexuella inställning helt styrs av dubbelpoligheten – uppstå någon som helst form av det så kallade "onda". Här kan varken uppstå avundsjuka, svartsjuka, missunnsamhet, hat eller hämndbegär, här kan inte begås några mord eller dråp, vare sig på djur eller människor. Alla älskar alla, och alla dubbelpoliga människor kan utlösa den högsta eldens allkärlekskontakt med alla andra, likaledes dubbelpoliga människor. Den på allkärleken baserade högsta elden ger väsendet upplevelsen av att vara ett med Gud i alla livets situationer, tack vare det mörker eller det lidande och den härigenom uppnådda visdomen och det förstånd som enpolighetens epok ger väsendena. Det var "ätandet av kunskapens träd" som gav dem kännedom om vad som var gott och vad som var ont. Efter att ha lärt sig detta och övergått till dubbelpoligheten, blev de bestämda till en tillvaro där de aldrig någonsin kunde ta fel och därför heller aldrig kunde uppleva lidande eller ett mörkt öde. Här åtnjuter väsendena det högsta ljuset i sin högsta andliga tillvaro, i dagsmedvetet samliv med Gud. Det är detta samliv med Gud som beskrivs som "ätandet av livets träd".

Kap. 51. Allkärlekens födslovåndor

Innan människorna i sin utveckling når fram till det ovan nämnda stadiet som färdiga eller fullkomliga människor som är "Guds avbild", och därmed lever i "ätandet av livets träd", har de en mycket tung väg att gå genom livet. Det blir särskilt mörkt för de dubbelpoliga väsendena när deras dubbelpolighet börjar ta sig så starka uttryck att de inte längre kan dölja detta sitt tillstånd. Jordens stora allmänhet är ännu fullständigt okunnig om denna människornas utveckling av en ny form för upplevelse av "den högsta elden". Den förstår inte att två väsen av samma kön kan ha en djupgående sympatikänsla för varandra, ja, skenbart som om de vore man och hustru. En sådan sympati väcker upp den tidigare omtalade djuriska urinstinkt som får djuren att dräpa sina abnorma och hjälplösa medvarelser. Denna urinstinkt eller denna antipati

mot det abnorma finns alltså hos de mycket primitiva och enpoliga människorna och framkallar hos dem en särskilt stor antipati och förföljelselust mot de väsen, vilkas kärleksförmåga får dessa att känna större eller mindre sympati för väsen av det egna könet. Ja, man har till och med stiftat strafflagar, enligt vilka dessa begynnande kärleksväsen kunde straffas för sin sympati eller kärlek till det egna könet.

Kap. 52. De begynnande dubbelpoliga människorna

Vad gäller de begynnande dubbelpoliga människorna så är dessa naturligtvis ännu långt ifrån färdiga. De befinner sig så att säga i sitt första späda dubbelpoliga tillstånd. Eftersom de ännu är ett slags foster, representerar de inte den stora fullkomlighet och skönhet som de senare skall komma att representera som färdiga människor "skapade till Guds avbild". Många är präglade av det besvärliga och plågsamma tillstånd som de på grund av allmänhetens oförstånd och den därav följande stora antipatin och förföljelsen utsätts för. Denna förföljelse består inte endast i de polis- och rättsövergrepp som i värsta fall förekommer, utan i hög grad också i det förakt, den antipati och det förtal som de dubbelpoliga människorna utsätts för från okunniga medmänniskors sida. Att denna förföljelse inte har gått dessa väsen spårlost förbi är helt naturligt. Vi ser då också en del av dem som kuvade och mycket onaturligt skygga väsen. Vi ser andra dubbelpoliga väsen hos vilka polutvecklingen har kommit helt ur balans. Vi ser därför män som blivit alltför överdimensionerat feminina. Och vi kan lägga märke till kvinnor som är alltför överdimensionerat maskulina. Vi ser andra som har hamnat i felaktiga sexuella banor, perversiteter, pyromani, kleptomani och liknande skador i sitt polsystem. Det förekommer ännu fler abnormiteter, men här måste vi hänvisa till våra huvudarbeten "*Livets Bog*" och "*Den eviga världsbilden*". Här vill vi bara antyda att de dubbelpoliga väsendena – på grund av dessa abnorma tillstånd och likaledes på grund av den större eller mindre sympati eller kärlek som de visar mot sitt eget kön, så som vi tidigare påpekat – alls ingen förståelse finner hos den stora allmänheten, som ännu inte är medveten i dubbelpoligheten och därför inte kan fatta eller förstå den som en normal företeelse. På grund av de dubbelpoliga väsendenas ännu ej färdiga tillstånd uppfattas de av allmänheten närmast som parias, under den gemensamma beteckningen "homosexuella". Vi vill därför här gärna fästa uppmärksamheten på att det verkligt framskridna och renodlat dubbelpoliga väsendet besitter en utomordentlig finkänslighet och en framträdande nästakärlek. Dess dubbelpoliga natur är så fin och kultiverad att den aldrig är till besvär för någon, ja, den är rent av svår att upptäcka för utomstående. Ett sådant väsen är naturligtvis inte gift, men det förekommer fall där det lever i en djup, intim vänskap med en likasinnad, dubbelpolig individ av samma kön. I regel är sådana personer mycket intellektuella och stundom genier med stor konstnärlig begåvning, ofta förebilder för andra människor. Ödmjukhet och anspråkslöshet är mycket framträdande drag hos dem. De är väsen som inte är långt ifrån det stora invigningsstadiet eller "den stora födelsen", och med den kommer de att uppnå permanent "kosmiskt medvetande", vilket är detsamma som "Kristusmedvetande". Efter denna invigning har de blivit färdiga människor, "skapade till Guds avbild, till att vara honom lika".

Det är genom allkärlekens utveckling som mänskligheten skall frälsas. Det är därför dåraktigt och kultur- och livsnedbrytande att förfölja, straffa, håna och ringakta de väsen som redan har nästakärleken som en framträdande talang i sitt sätt att vara. Det är ett sabotage mot världsåterlösningen och dess utövare och därmed ett sabotage mot Guds skapelse av människan "till sin avbild". Utan allkärlekens talang i människans uppträdande kommer julens frid och stora välbehag aldrig någonsin att bli verklighet för jordens mänsklighet. Hela Kristi mission och tal om kärlek till nästan, hela hans korsfästelse, hans lidande och död, skulle då inte vara till någon som helst nytta. Också hans lärjungars och de många första kristna människornas martyrskap skulle vara något helt förfelat och därmed meningslöst. Och vad skall

man säga om den till allkärlek stimulerande förkunnelsen från miljoner präster i all världens kyrkor och tempel under årtusendena? Är inte detta strålar från Guds ande i skapelsen av människan "till hans avbild, till att vara honom lik"? Är det inte en återklang av Guds eviga röst i mörkret: "Varde ljus"?

Kap. 53. Guds andes strålgång hos den färdiga "människan som Guds avbild"

När allkärleken skall avlösa parnings- eller äktenskapskärleken och därmed parningsakten, som ju är den allra högsta stimulansen i djurriket och i de icke färdiga människornas liv, och dessa väsen inte längre framträder i form av hankön och honkön, hur kommer då Guds ande i form av "den högsta elden" att utlösas hos dessa väsen? Kan allkärleken i sig själv vara tillräckligt stimulerande eller befrämjande för livslusten, utan att väsendena genom denna kan uppleva en allkärlekens kulminationsakt med ett annat väsen, lik den väsendena genom äktenskapskärleken kunde uppleva i dess kulminationsakt – parningsakten? Naturligtvis kommer Guds andes närvaro i form av "den högsta elden" inte att vara mindre här hos den färdiga människan än hos djuret och den icke färdiga människan – tvärtom. Medan "den högsta elden" i djurriket endast kunde utlösas i en blix- eller ögonblicksupplevelse baserad på en konstlad sympati, är den här i det riktiga människoriket baserad på själva den absoluta och verkliga allkärleken, som ju är dess huvudfundament. Den befordras av väsendets dubbelpolighet, som gör att dess sympati varken är förälskelse eller besättelse, utan absolut renodlad allkärlek. Denna är inte som parningskärleken baserad på att kärleken är besvarad eller på ägande av eller ensamrätt till föremålet för dess utlösning. Väsendena är inte bundna till något motsatt kön, eftersom ett sådant inte existerar här. Här är väsendena varken hankön eller honkön. De är fullständigt suveräna och fria väsen. De har inte längre något som helst djuriskt i sig. De är helt och hållet renodlade människor. Här finns ingen egoism, avundsjuka, svartsjuka, missunnsamhet eller intolerans. I den fullkomligt dubbelpoliga medvetandestrukturen och livsföringen kan tankeklimat av det slaget omöjligen förekomma. Väsendena är ju här färdiga "människor som Guds avbild". Därför finns här möjligheten för väsendena att uppleva Guds ande i form av "den högsta elden" som en permanent salighet, frambragt och upprätthållen av dessa upphöjda väsens utlösning av sin allkärleks kulminationskontakt med varandra. Väsendena hyser här endast allkärlek för alla de möter, vilket vill säga: "färdiga människor". Här finns ju inga andra människoväsen. I denna fullkomliga värld kan de därför endast möta färdiga människor, sådana som de själva. De är alla fullkomliga, dubbelpoliga väsen. Därför finns här överhuvudtaget inte någon form av äktenskapskärlek eller djurisk parningsakt. Den högsta eldens enpoliga organtillstånd har för länge sedan degenererat, och dess parningsorgan är här endast rudiment. Vi är här höjda över enpoligheten och därmed över djurets värld. Vi är i ljusets värld bland ljusväsen. Vi möter här endast det fullkomliga människorikets, visdomsrikets och intuitionsrikets allra högsta tankearter, förgyllda i allkärlekens allomfamnande eviga ljus. Men detta ljus skulle mycket snart bli tröttsamt, om inte Guds heliga ande i form av en avpassad högsta eld hos dessa väsen gjorde det möjligt för dem att uppleva en kärlekens kulminationsakt med vilket som helst annat av dessa sina medväsen i ljuset. Denna allkärlekens kulminationsakt kommer till uttryck genom två färdiga människors ömsesidiga smekningsutlösning. Här kommer en kyss, en omfamning, ett hjärtligt handslag eller någon annan mild och ömsesidig beröring av varandras organismer eller kroppar att vara tillräcklig för att åstadkomma den gudomliga ljusupplevelse av "den högsta elden" eller ljuset från Guds eviga andes strålföde, som tidigare kom till utlösning i mycket begränsad form i de enpoliga väsendenas parningsakt. Denna upplevelse av allkärlekens högsta ljus utgör för de båda parterna den absolut största och mest genomträngande behags- eller salighetsförnimmelse som överhuvudtaget existerar. Genom utvecklingen av den totala och fullkomliga allkärleken och dubbelpoligheten har de färdiga människornas organismer blivit så förfinade i känsel- eller förnimmelseförmåga, att dessa

människor under kärlekens kulminationsakt kan uppleva den renodlade ”högsta elden” genom hela organismen. Och för de färdiga människorna, som inte längre inkarnerar i fysisk materia, försiggår denna upphöjda kärlekskontakt mellan de två parterna genom en överskygning av varandras auror, varigenom Guds andes eviga ljus genomstrålar parterna som livets allra högsta salighet. Och med denna livets allra högsta eld eller Guds heliga ande i psyke och framträdande är Guds plan med det levande väsendet fullbordad. ”Människan som Guds avbild, honom lik”, strålar och tindrar – hon är ett med Gud på tidens och rummets eviga himmel.

BREV AV MARTINUS – *Konsten att få ett äktenskap att bli lyckligt*

Kära fru NN!

Tack så mycket för senast och för Er vänliga hälsning från Ålborg.

Jag hoppas att Ni mår bra. Emellertid noterar jag, att det åter finns en liten fnurra på tråden mellan Er och Er man; men jag hoppas uppriktigt att Ni dock efter hand kommer att lära er att förstå varandra.

Två så utvecklade människor skulle nog kunna hitta en form där ni kan få ut det bästa möjliga av livet. Jag kan endast se att Ni och Er man var för sig är två förträffliga människor och det förvånar mig mycket att Ni trots detta faktiskt kommer att bereda varandra sorg.

En sak är det mycket nödvändigt att komma ihåg här i denna ofullkomliga och egoistiska värld, nämligen detta att ingen människa kan få sina önskningar helt tillfredsställda och särskilt inte i ett äktenskap. Här kommer det alltid att finnas ett och annat hos den andra partnern som inte uppfyller de krav eller ideal, som man i förväg hade föreställt sig. Men dessa besvikelser finns ju endast till för att förädla och utveckla människan, vänja henne vid att försaka. Genom dessa företeelser tränas de äkta makarna till att till sist bli stora människor, om de då tar upp den kampen.

En skuggsida kommer det således alltid att finnas i varje äktenskap. Och denna skuggsida kan absolut inte lysas upp genom något annat ljus än parternas egna ömsesidiga sympati eller kärlek till varandra. Konsten att få ett äktenskap att bli lyckligt består ju endast i att förstå tingen som motparten ser det och som en följd av detta i stor utsträckning utveckla tålmod och tolerans, inte på något som helst sätt få lust att trotsa, visa ovilja eller ge igen för den andra partens ofärdiga sidor. Kom ihåg att dessa ju endast är uttryck för något i dennas natur, som denna inte behärskar. Och all vrede inför detta är ju till sin natur helt orättvis.

Naturligtvis kan ett samliv vara så besvärligt att det mest kärleksfulla vore att parterna går var sin väg. Detta blir således särskilt aktuellt när det till och med handlar om fysiskt våld, dryckenskap, lättja, ödeläggande av ekonomin genom spel och utsvävningar. Men kära fru NN, något sådant förekommer dock inte i Ert äktenskap. Och vidare har Försynen gjort Ert äktenskap till ett skydd för det bedårande lilla väsendet, som Ni och Er man har fått till mission att vara föräldrar för. I detta finns det också en förpliktelse som helst ska uppfyllas på bästa sätt, även om det kanske kan innebära tårar.

Men i gengäld kan ett sådant litet väsen också till sist bli ett äktenskaps klarast lysande solstråle.

Livet kräver många saker av varje väsen, men blir dessa krav uppfyllda, då ger det också till sist mer än hundrafalt tillbaka av kärlek och välsignelse.

Jag vet inte vilka ofärdiga sidor Er man har, men jag uppfattar det inte som att han har någon av de tidigare nämnda våldsamma egenskaperna såsom dryckenskap, lättja, spel och utsvävningar, utan tvärtom älskar att sköta om och beskydda Ert

gemensamma lilla hem, samtidigt som han, vilket är det allra viktigaste, älskar Er mycket högt, även om han kanske ibland har svårt att helt visa det. Men de tårar jag har sett i hans ögon ljuger inte.

När jag har känt mig nödsakad att skriva allt detta till Er och på det sättet har gjort mig till en försvarare av Er man, så ska det ju naturligtvis inte uppfattas som ett uttryck för att jag uppfattar Er som den skyldiga till dessa prövningar och Er man som ett strålande ideal. Men eftersom jag värdesätter Er båda så mycket, kan jag endast vara Er mans försvarare på precis samma sätt som jag är Er försvarare mot Er man. Det skulle vara emot min natur att uppträda som en partisk domare för den ena mot den andra.

Då jag vet att ni värdesätter mina råd och kommer att eftersträva att förstå mig på rätt sätt, har jag här påpekat några saker, som det, när det gäller en så allvarlig sak som ett äktenskap, lönar sig att tänka över djupt och allvarligt. Detta är endast ett litet försök att vara med om att skapa ljus i det gråväder, som jag inte vill att två av mina så kära vänner ska vara insvepta i.

Men skulle det ändå leda till en skilsmässa mellan Er och Er man, så låt det ske på ett fredligt och vänskapligt sätt.

En skilsmässa behöver inte betyda ovänskap eller fiendskap. Den kan mycket väl vara en kärleksfull överenskommelse.

Med mina vänliga hälsningar till hela familjen.

Martinus

Artikeln är en återgivning av ett brev från Martinus, daterat den 3 mars 1938. Titel, renskrivning och ny rättstavning av Torben Hedegaard. Godkänd av rådet den 1 april 2017. Artikel-id: M31615. Artikeln publicerades första gången i *Kosmos* nr 3/2018. Översättning: Lars Palerius.

Se eventuellt en introduktion till den av Martinus beskrivna sexuella polförvandlingen på följande länk, på 12 min.: <https://vimeo.com/107389399?from=outrou-embed>

Förslag till frågor som gruppen kan reflektera över:

1. Vilka konsekvenser har den tilltagande polförvandlingen enligt Martinus? – jämför kap. 4.4 i *Två slags kärlek*.
2. Reflektera över varför Martinus använder uttrycket "konstlad" i förbindelse med förälskelse och parningskärleken?
3. Hur ser du på en av Esther Perels poänger, att otrohet kan ha sin orsak i en längtan efter att "återuppfinna" sig själv?
4. Vilka tendenser ser du på en växande kärlek till nästan – i samhället generellt och när det gäller parförhållande och sexualitet?
5. Vilka tankar och reflektioner väcker Martinus brev: Konsten att få ett äktenskap att bli lyckligt?

Torsdag

Ayham Ahmad – ett piano, en hjälte, ett krig

Presentation: Arabiskt tal, svensk text och speaker, 30 min.

Ayham Ahmad föddes som statslös palestinier i ett flyktingläger i Syrien. Han lärde sig spela piano och ville använda musiken för att hjälpa sina medmänniskor. Ayham blev p.g.a. kriget till sist tvungen att lämna sin familj och fly till Tyskland. Där får han också utöva sin musik till glädje och tröst för bl.a. andra flyktingar. Han får ett internationellt Beethoven-pris för att han har gett en röst åt världens flyktingar.

Texter från Tredje testamentet:

Livets Bog, del 7 – st. 2408

Artiklar 1930–1945 – Art. nr 10 – st. 1–7 – Moralisk utbildning

Julevangeliet – kap. 21

Den eviga världsbilden, del 6 – st. 91.7

LIVETS BOG, DEL 7

2408. Vad det är som får människan att bruka sin intelligens i "det ondas" eller "det godas" tjänst

För att kunna förstå de kosmiska analyserna och därmed livsmysteriets lösning fordras inte blott intelligens. Intelligens allena kan lika väl brukas till att skapa raffinerade planer, genom vilka man kan utnyttja sin nästa på egoistiskt sätt eller hämnas på honom, som den kan brukas till att skapa de mest strålande planer, varigenom man på bästa möjliga sätt kan tjäna sin nästa och därmed skapa en fullkomlig levnadsart. Och här kommer vi in på frågan: vad är det som får väsendet att använda sin intelligens i det godas eller i det ondas tjänst? Svaret härpå kan endast bli detta, att väsendets bruk av sin intelligens i det godas eller i det ondas tjänst hänger samman med vilken kapacitet väsendets humana egenskaper eller sympatiska anlag har utvecklats till. Under det att intelligensen kan utvecklas genom erfarenhet och undervisning, kan humaniteten inte utvecklas genom undervisning. Den kan enbart utvecklas genom lidandeserfarenheter. Alla sjukdomar, olyckliga öden eller upplevelser, sorger, bekymmer o.s.v. som väsendet har gått igenom i tidigare liv, har till det nuvarande livet lämnat kvar ett omedvetet minne av dessa upplevelser. Detta betyder att väsendet alls inte förnimmer det som minne. Rent fysiskt, hjärnmässigt kan det naturligtvis inte alls komma ihåg något från sina tidigare liv. Alla erfarenheter av smärta eller lidande blir på det andliga eller psykiska planet ombildade till en förmåga att i väsendets medvetande skapa inte bara en rent intelligensmässig utan också en känslomässig eller själslig bild i dess innersta "själv" av de lidanden det ser att dess nästa mer eller mindre plågas av. Då väsendet sålunda med denna förmågas utveckling inte bara rent hjärnmässigt eller teoretiskt utan också i sin egen känsloförmåga kan förnimma sin nästas lidande och bli lika medvetet i detta som i sitt eget eventuella lidande, skapar denna förmåga en lust hos väsendet att hjälpa sin nästa ut ur hans lidande eller nöd. Det är denna förmåga som gör att vi kan känna medlidande med andra väsen som befinner sig i olyckliga tillstånd. Om en människa ännu bara är så pass utvecklad att hon kan begripa sin nästas lidande med hjärnan men inte med hjärtat, d.v.s. med sin humana

känsloförmåga, så känner hon inte alls något behov av att hjälpa sin beträngda nästa. Här är de sympatiska anlagen alltjämt så begränsade att de i verkligheten endast kan utlösa den rent parningsmässiga sympatin till äktenskapspartner, avkomma och familj.

ARTIKLAR 1930–1945 – ART. NR 10 – *Moralisk utbildning*

10.1 *Vi upplever vår moderna civilisations undergång och skapandet av en ny kultur*

”Moralisk utbildning” är ett ämne som alla i hög grad kan ha användning av. Vi befinner oss mitt i en period då vi håller på att förändras från en kultur till en annan. Varje kultur har sin särskilda moral, sina särskilda föreskrifter, som efter hand blir utlevda, blir föråldrade, varvid denna kultur degenererar och går under. Vi har således genom historien sett den ena kulturen efter den andra gå under. Och nu upplever vi vår egen moderna civilisations undergång. Vi håller på att lämna den gamla kulturen och gå in i en ny. Denna nya kultur är början till det ”riktiga människoriket”. Vi förändrar oss ständigt från den ena dagen till den andra. Naturen blir efter hand vår enda och mest sanna läromästare. Naturen visar sig nämligen vara medvetandeen-ergi, avslöjar en intelligensmässig påverkan av eller hänvändelse till oss, vilken långt övergår den påverkan som vi annars är underställda från våra medväsens sida, och blir således den enda verkliga och sanna prästen. Och ju förr man inser att naturens oerhörda krafter och verkningsmedel avslöjar planmässighet eller intelligens, ju bättre är det, för desto förr kommer man till insikt om att det existerar en Gudom bakom det hela, ty intelligens kan omöjligt existera utan att vara identisk med en egenskap hos ett levande väsen. Utvecklingen av denna insikt befordras alltså av den dagliga upplevelsen av såväl lidande, sorg och olycka som välbefinnande, glädje och lycka i förening med teoretisk undervisning och vägledning från erfarna äldre medväsen i livet. Och det hela blir således sammantaget en enda stor ”moralisk utbildning” av väsendena.

10.2 *Den som vivisekterar djur saknar förmåga till medkänsla, är sent utvecklad på det känslomässiga området*

Denna ”moraliska utbildning” är starkt forcerad i våra dagar. Starka lidanden eller olyckliga öden är nämligen detsamma som koncentrerad eller förtätad utveckling. När ett djur utsätts för vivisektion, till exempel när en människa skär ut en liten bit av dess hjärna för att se hur djurets medvetande reagerar i en sådan situation, får djuret genom denna förfärliga lidandeprocess många livs lidanden koncentrerade till ett ögonblick. Det innebär alltså att detta ögonblick ger djuret en känsloutveckling som normalt skulle ha tagit det många liv att uppnå. Men detta är naturligtvis inte något försvar för vivisektören och kan aldrig i något fall frita honom från ansvaret för sin blodiga hantering. Den visar i hög grad att han saknar känsloutveckling, det vill säga förmåga till medkänsla. Han är sent utvecklad på detta speciella område. Eftersom han är sent utvecklad på detta område, måste han ju själv få en forcerad utveckling inom samma område för att detta ska nå den nivå som hans intelligens redan representerar. Men eftersom ingen kan komma att skörda annat än vad han sår, måste vivisektören ju först ”så”, det vill säga utlösa de orsaker vilkas verkningar kan bli identiska med den för honom absolut nödvändiga, forcerade utvecklingen av medkänslan. Och detta kan alltså endast ske genom att vivisektören just vivisekterar, lemlästar eller plågar andra levande väsen. Därvid utlöser han energier i sin egen ödesutformning som förr eller senare i en eller annan form blir en motsvarande ”vivisektion”, lemlästning eller lidande i hans egen organism, och efter detta lidande har hans medkänsla förts fram till den för hans intelligensnivå normala

känslostandarden.

Utvecklingen av de levande väsendena kan således vara starkt forcerad och formar sig då som starka lidanden och olyckliga öden, men den kan också ske gradvis, vara ganska svag och omärklig, och ger då en nästan sorgfri och till synes lycklig tillvaro. I det förra fallet uppnår väsendena ett oerhört framsteg i ett enda liv, medan de i det sistnämnda fallet endast kan uppnå samma framsteg genom sekler av tid.

10.3 *Människorna blir mer och mer uppdelade i två konträra grupper: de antimilitaristiskt inställda och de entusiastiska militärvännerna*

De jordiska människorna är i stor utsträckning underkastade en forcerad utveckling. Svåra vågor av lidanden behärskar stora delar av jorden. Många länder behärskas av uppror, revolutioner och krig, av naturkatastrofer, översvämningar och missväxt, medan åter andra länder eller områden behärskas av lugnare och direkt fredsutvecklande tendenser eller förhållanden. "Domedagens" särskiljning mellan "fåren" och "getterna" håller således raskt på att bli synbar. Människorna uppdelas eller koncentreras mer och mer i två skarpt kontrasterande grupper, nämligen de antimilitaristiskt inställda och de militaristiskt hängivna, vilka också kan betecknas som internationalismens respektive nationalismens speciella förespråkare. Den första gruppens väsen har alltså i sina tidigare liv levt ut de militära idealen och dyrkandet av nationen och känner därför närmast mentala kväljningar när de kommer i kontakt med detta. De växer mer och mer fram till det gudomliga idealet och världsfredens sanna fundament, nämligen detta att sätta den samlade jordmännisklighetens välfärd över nationens. De utvecklar kollektiv osjälviskhet, det vill säga uppfyllelsen av den realitet som för nationens "frälsning" och slutliga, orubbliga välfärd betyder det samma som den personliga osjälviskheten betyder för den enskilda individens "frälsning" eller inträde i det sanna lyckotillståndet.

Den andra gruppens väsen har alltså ännu inte levt ut de militära idealen. De har ännu den dräpande principen i sin hjältegloria. De är besjälade av kollektiv självishet, vilket betyder att de sätter "fäderneslandets" intressen över allt annat, helt utan hänsyn till hur dessa intressen kan skada den internationella välfärden, helt oavsett hur mycket förtryck, död och lemlästning, sorg och förnedring dessa än må bringa över andra nationer, andra folk, andra "fädernesländer". De bringar sin nation att leva efter mottot "var och en är sig själv närmast" och gör därmed kriget till högsta ideal. Målet för all energiutlösning blir således skapandet av de bästa och mest raffinerade mordmaskiner och dråpmetoder, så att "fienden" inför dessa blir så försvarslös som möjligt.

10.4 *"Domedagen" är på väg in över jorden; "fåren skiljs från getterna"*

Om man nu utgår från kärnan i den verkliga kristna moralen, "vänd den högra kinden till om du blir slagen på den vänstra", "vad människan sår får hon också skörda", "stick tillbaka ditt svärd. Alla som dräper med svärd skall själva dödas med svärd", så behöver man inte vara särskilt utvecklade eller begåvade för att se vilka i de två grupperna som är längst framme i fråga om moralisk utveckling eller har nått den högsta positionen i uppfyllandet av den kristna religionen. Man behöver inte vara särskilt gammal till åren för att inse att den första gruppen är "fåren på den högra sidan", och att den andra gruppen är "getterna på den vänstra sidan". "Domedagen" är således nu på väg in över jorden. "Fåren skiljs från getterna." Denna åtskiljning äger till största delen rum omärkligt för individen själv genom reinkarnationen. Om en människa är en stor anhängare av krig och militarism, kommer hon i sin nästa inkarnation att födas i ett land där hon kan få utlopp för detta intresse, liksom hon, om hon har stor förkärlek för de motsatta tendenserna, föds i ett land där dessa intressen kan komma till uttryck. Så går det till när somliga nationer i särskild grad blir mer och mer befolkade med glödande anhängare av vapenmakt, får statsöverhuvuden, ledare och politiker som i framträdande grad är svärdets, krutets och dödens tjänare, och som särskilt gynnar och ärar dem av sina undersåtar som är bäst ägnade och mest lyhörda

när det gäller att gå samma ärende. Det är samma åtskiljningsprincip som åstadkommer att det finns andra länder som mer och mer blir befolkade med väsen vilka för länge sedan, huvudsakligen i tidigare liv, har levt ut kriget. De har därför i sitt nuvarande liv en medfödd förmåga att förstå krigets sanna, primitiva natur, och följaktligen kan de endast arbeta i fredens, det vill säga antimilitarismens tjänst, och kan endast acceptera en fredlig lösning av alla nationella, internationella och privata intressen. Jordens befolkning kommer således att mer och mer framträda i de här nämnda två stora huvudgrupperna: "fåren" och "getterna".

Vad åstadkommer nu denna åtskiljningsprocess, till vad nytta är den? För den kosmiska iakttagelsen visar sig denna åtskiljningsprocess som en mycket stor faktor i mänsklighetens "moraliska utbildning". Utan denna faktor skulle skapandet av en verklig världsfred vara en omöjlighet. Den förebådade "nya himlen" och "nya jorden" skulle aldrig någonsin kunna bli verklighet. Den nämnda "nya himlen" och "nya jorden" är ju inte ett nytt jordklot eller en ny himmel, utan är i stället ett nytt av kärlek genomsyrat mentalt tillstånd människorna emellan som uteslutande vilar på "den heliga anden", och en på samma kärlek och ande baserad administration av de fysiska samhällsförhållandena och världstillgångarna.

10.5 "Fåren" är de fredsvänliga, "getterna" saknar ännu lidandeerfarenheter

I den kosmiska världsplanen utgör lidandet det enda medel genom vilket visdomen kan bli förverkligad. Lidandet ger de bästa och mest djupgående erfarenheterna. Erfarenhet är detsamma som kunskap. Kunskap är i sin tur den faktor, på vilken all fullkomlig skapelse orubbligt vilar. Där kunskapen saknas florerar disharmonin. Och då kulminationen av disharmoni är krig, lemlästning, undergång och "helvete", blir det här tydligt att "fåren på den högra sidan", det vill säga den fredsvänliga och antimilitaristiskt inställda gruppens väsen, har upplevt erfarenheterna av krigets och den dräpande principens dårskap. Därför har de sin vänliga inställning till antimilitarismen eller antipati mot brutala och blodiga avgöranden. Men när de har fått denna mentala inställning, behöver de ju inte längre delta i livets egen undervisning och demonstration av den dräpande principens sanna natur och verknyggsmedel, behöver inte längre själva bli lemlästade för att veta vad lemlästning innebär. Och vad är då mer naturligt än att naturen här handlar lika logiskt som den gör i alla andra förhållanden, och skiljer ut dessa väsen från dem som ännu måste drabbas personligt av krig eller blind maktutövning för att erfara dess dårskap. I annat fall skulle dessa väsen ju kunna riskera att ytterligare drabbas av lidandet till ingen som helst nytta, i och med att de erfarenheter som det är lidandets mål att utlösa ju redan i förväg finns i dessa väsens mentalitet som personlig upplevelse. Men i livet eller naturen kan ingenting onödigt ske, och väsendena lämnar då automatiskt lidandet allteftersom de tillägnat sig erfarenheten av det på ett så djupgående sätt att det blir stimulerande för viljeföringen i kärleksfull riktning. Lidandet kan också vara stimulerande för viljeföringen i riktning mot att hata och hämnas, men befinner sig då endast på sitt första stadium och har ännu inte uppnått att bibringa individen något av den mentalitetsförändring som det är dess uppgift att manifesteras. Väsen som hatar och förföljer, pinar och plågar andra levande väsen, oavsett i vilket syfte, oavsett om det är i form av yrke eller i form av förlustelse eller hämnd, hör alltså ännu i hög grad hemma i lidandets zon och kommer att få genomgå många svåra lidanden, nämligen just alla de som behövs för att få medlidandeförmågan utvecklad så mycket att de inte längre nämns skada något levande väsen.

10.6 "Fåren" föds i de fredsvänliga länderna, "getterna" i länder med militaristisk diktatur

Men då "fåren" och "getterna" således skiljs ut från varandra och därmed mer och mer blir bosatta i skilda länder, blir det ju lättare för Försynen eller Allmakten att ge "getterna" den lidandeprocess som de ju saknar för att komma i nivå med "fåren" i utveckling. Om inte denna åtskiljning ägde rum, skulle "fåren" ju vara ett stort hinder

eller en spärr för "getternas" krigs- och mordutlösning. Följaktligen ser vi också att vissa länder, vilkas befolkningar förr var demokratiskt eller politiskt fria, nu har blivit underkastade militärdiktatur. Deras tidningar får bara stimulera och lovsjunga krigets och den brutala maktens anda. Krigshandlingen blomstrar och får en popularitet i dessa länder som den hade för århundraden sedan. Allt direkt fredsvänligt och därmed antikrigsinställt upplysningsarbete, litteratur och konst är bannlyst; rasintolerans betraktas som en dygd. När därtill kommer att krigspropagandan också är ett led redan i barnuppfostran, och förkovran i att hantera krigets mordapparater har blivit ett läroämne för barn, är det lätt att inse att "fårens" starka och demokratiska, fria och fredsvänliga personligheter eller ledargestalter här är utdöda, och därigenom får "getternas" militärvirande, erövringslystna och krigsvänliga propagandister och diktatorer fritt spelrum. Det är givet att det under dessa förhållanden inte finns några särskilda betingelser inom dessa väsens domän för inkarnation av "fårens" väsen, som ju för länge sedan levt ut dessa tillstånd, men att det däremot skapats en nästan hundra procentig medvind för inkarnation eller födelse av "getternas" väsen i dessa områden.

10.7 "Domedagens" mörker ger människorna den moraliska utbildning som till sist skapar en "ny himmel" och en "ny jord"

Därmed har det alltså skapats en motsvarande betingelse för att kriget med alla dess många följeslagare av olika lidanden kan komma till snabb utlösning inom dessa områden. Och dessa områden kommer då också till sist att representera ett fullständigt ragnarök, ja, en fullständig kollektiv "vivisektion". Hur skulle dessa väsen annars komma i nivå med "fårens" väsen i fråga om erfarenhetsupplevelser och kunskap beträffande den medvetna mordutlösningens dårskap, och liksom dessa bli mottagliga för en högre teoretisk undervisning och skapandet av verklig fred? Ragnarök är ju inget annat än de lidanden som "fåren" redan i tidigare liv har genomgått och som nu väntar "getterna". Och liksom dessa lidanden förvandlade "fåren" till deras nuvarande mentala och fredsvänliga inställning, så kommer de också att förvandla "getternas". När detta har skett, träder den nya världsåterlösningen hjälpande in med avslöjandet av den verkliga och sanna matematiska världsbilden, i vilken alla de heliga böckernas största facit eller tidigare högsta uttalanden från all världens största visa blir till vetenskapliga fakta. På dessa fakta kommer anlagen eller förmågan att "vända den högra kinden till om man blir slagen på den vänstra", förmågan att "sticka tillbaka sitt svärd i skidan" inför motståndaren, förmågan att förstå att allt slutligen är "mycket gott", att blomstra. Och denna blomstring är alltså kulminerande kärlek. Denna kärlek är det högsta resultatet av "moralisk utbildning". Den är den "nya himmel" och "nya jord" som efter "domedagens" mörker låter varje individ uppleva Gudomens eviga närhet.

Skrivet som artikel till *Kosmos* nr 8/1937.

Julevangeliet

Kap. 21 *Världens största konstverk har inte blivit till genom hanköns- eller honkönsmentalitet eller genom självbevaringsdrift, utan genom kristusmentalitet*

Vad är det då som gör att jordmänniskan är något mer än ett däggdjur? – Det är alla de manifestationsarter som inte är nödvändiga för eller har något att göra med ett vidmakthållande av äktenskapet, fortplantningen eller parningsakten. Det är med andra ord alla de manifestationer som en människa av hjärtat har lust att utföra, inte därför att de utgör en betingelse för självbevaringsdriften eller i kampen för det

dagliga brödet och inte för att de eventuellt ger mycket pengar, utan enbart därför att det är en gudomlig njutning att sysselsätta sig med dessa speciella manifestationer för deras egen skull. Att utföra en viss bestämd manifestationsart eller en viss sorts arbete, endast därför att det ligger en glädje och inspiration i att utföra själva arbetet, visar en helt ny mentalitet. Det är närvaron av detta mentala tillstånd som utgör de begynnande symtomen på att väsendet är ett "kristusbarn". Det är nämligen de begynnande talangerna för manifestation av "himmelriket". Det är begynnelsen till den värld, i vilken det inte skall vara "gråt och tandagnisslan". Det är början till fundamentet för den "frid" och det "välbehag" för jordmänniskan som julevangeliet ger löfte om. Det är nämligen produkterna av denna stora glädje och inspiration som bland annat fyller all världens museer eller offentliga konstsamlingar med de så kallade ovärderliga "konstskatterna". Rymmer inte dessa stora, för allmänheten tillgängliga konstsamlingar geniala manifestationer, ja rent av överjordiskt sköna alster av världens största genier, till allmänt beskådande, till glädje och inspiration för allmänheten eller samhällets alla enskilda individer? – Vilken skillnad mellan ett sådant museum och ett affärsmässigt varuhus! – I museet ser vi ett stort, utvalt och granskat område av det yppersta som jordmänniskan kunnat frambringa, helt utan tanke på ekonomisk vinning, ära eller berömmelse. Ja, visar inte historien just exempel på hur enskilda konstnärer eller genier rent av svultit, lidit nöd och brist på det dagliga livets alla områden och avstått från ett högt betalt förvärvsarbete eller varit utsatta för förlöjligande, spott och spe, kritik och förföljelse, till och med från sin familj och sina närmaste vänner, endast därför att de efterkommit sitt genis starkaste krav, begär eller drift och därigenom fullbordat sina geniala mästerverk utan någon som helst materiell vinning. Tänk, om dessa konstens eller skaparförmågans stora representanter i stället för sin konst hade valt ett arbete som kunnat ge dem stora inkomster, hur fattig skulle då inte världen i dag ha varit på verkligt stora geniala mästerverk. Men dessa stora genier valde alltså att skapa konst hellre än att skapa förmögenhet. De kände att det var deras mission att skapa sköna ting, utan att ta hänsyn till vad det skulle kosta dem själva i umbäranden och tårar. Och deras geni trollade fram konstens största uppenbarelser, mästerverk som i dag måste betalas med miljontals kronor, pund eller dollar – om de inte redan blivit samhällets och därmed hela mänsklighetens egendom och därför inte längre kan köpas eller omsättas i försäljningsvärde.

Museerna runt om i världen rymmer alltså jordens största rikedomar i form av geniala konstverk, uttryck för jordmänniskans allra högsta kunnande, till och med skapade under svält, umbäranden och tårar. Dessa mästerverk har inte tillkommit på grund av något anbud om en viss betalning i timmen, om dagen eller i veckan. De har endast blivit till därför att deras upphov känt att de måste skapas, och för dem var det glädje nog, att de trots allt lyckats skapa dem.

Att sedan andra människor, geniala affärsmän, tjänat stora förmögenheter på mästarnas verk och levt högt på dessa geniala konstalster, innan de blivit offentlig egendom och därmed tillgängliga för allmänheten, detta förändrar ju inte de omständigheter under vilka de kommit till, och som uppenbarar deras upphov eller skapare som "kristusväsen" på detta speciella skaparfält. Sådana skapelser har i många av dessa väsens liv orsakat både "getsemane" och "korsfästelse". Men sedermera, efter hand som massan utvecklades till att uppskatta och förstå deras verk eller geniala manifestationer, har man höjt dem till skyarna, så att de genom detta erkännande har fått en sorts "uppståndelse". Att det är "kristusprincipen" som vi här i dessa väsen har framför oss, går det alltså inte att komma ifrån.

St. 91.7

[...] ”I kärleksriket finns det som sagt icke färdiga väsen som har dött från det fysiska planet och som har en högre eller lägre grad av human förmåga, men där finns också färdigutvecklade väsen som hör hemma i det riktiga människoriket. Dessa väsen är med om mycket större uppdrag, de är t.ex. med om att ordna de platser där atombomberna ska falla när kriget kommer. De har förmåga att se var kriget kommer att utlösas, vilket datum, vilket år osv. De kan se vilka människor som inte ska drabbas och vilka människor som ska drabbas. Dessa väsen har till uppgift att flytta människor, så att det område där olyckan och lidandet kommer att äga rum bara blir befolkade av väsen som har dessa verkningar att vänta och som ska uppleva ödet att komma in i krigets fasor, medan andra från samma område förs vidare ut till trakter där de inte kan drabbas, där de blir beskyddade.” [...]

Förslag till frågor som gruppen kan reflektera över:

1. Vad är innebörden av begreppet ”moralisk utbildning” och hur tar sig den uttryck i världen i dag?
2. Vad är det som skapar den polarisering som vi nu ser i världen och vad är meningen med den?
3. En effekt av denna polarisering som också berör oss är ju de stora flyktingströmmarna. Vad är meningen med dessa stora flyktingströmmar?
4. Vad är det som kan ge en människa mod och inspiration att, som pianisten i filmen, våga sitt liv för att sprida lite ljus i mörkret?

Fredag

Slå upp dörren och dra in livet, med Hanne Klitgaard

Presentation: *Danskt tal, svensk text. 37 min*

Hanne blev som spädbarn drabbad av barnförlamning (polio), som orsakade förlamning i kroppens muskler. Hon kör därför i el-körstol, använder respirator och är beroende av hjälp dygnet runt. Här berättar hon om sitt liv på gott och ont. Vi får en inblick i de utmaningar som var förbundna med de många operationerna, den bristande anknytningen till familjen, uppväxten på diverse sjukhus och dygninstitutioner. I den goda viljans namn försökte fackfolk genom hela uppväxten att normalisera Hannes kropp, utan att vara uppmärksamma på att det i psykiskt avseende handlade om tortyr. Genom sina studier av bl.a. Viktor Frankl, Martinus, genom psykoterapi och med hjälp av sitt humoristiska sinnelag, har livet och utmaningarna ändå fått en mening för henne.

Texter från Tredje testamentet:

Livets Bog, del 3 – st. 826

Livets Bog, del 4 – st. 1062

Artikel – Livshygien

Kosmiska lektioner – Onaturlig trötthet

Livets Bog, del 7 – st. 2461

LIVETS BOG, DEL 3

826. *Alla befruktar alla, liksom alla blir befruktade av alla. Livets upplevelse är i absolut mening sexuell utlösning. Varför livsfunktionerna inte alltid är njutning. Det obehagliga är lika nödvändigt som det behagliga*

Vi har alltså här börjat bevittna, hur den process som vi annars bara känner till som den gängse sexuella akten mellan ett "han-" och ett "honväsen", och som av somliga till och med betraktas som en profan, primitiv och förnedrande företeelse, ja, i stor utsträckning rent av uppfattas som "syndig" och därmed ovärdig, *i verkligheten i sin princip är själva livets eviga, allt genomträngande, yttersta och innersta väsen. Denna princip är ännu mer utbredd än vågkammarna på oceanen, den är själva oceanen. Den är vattenmassorna som havet består av. "Befruktning", "havandeskap" och "födelse" är stadier som alla "rörelsearter" i sin beröring med jaget ovillkorligen måste genomgå. De är sålunda milstolpar i "rörelsens" passage i jagets domäner. Varje gång ett väsen mottar en förnimmelse, upplever ett intryck, upplever en tanke, en idé eller föreställning, är det föremål för en "befruktning". Och med alla de erfarenheter som det tillägnat sig och som utgör dess medvetande, är det "havande". Och dessa erfarenheter blir här i detta "havandeskap" av jaget förvandlade till "foster" för nytt liv, som också ilar mot sin "födelse", för att i sin tur kunna avge "säd", bli till "befruktning" eller "fortplantning" av nytt liv för andra jag, och så vidare allt framgent. Medan varje ny upplevelse, det vill säga varje tillägnande av ett nytt intryck, är en "befruktning", så är varje form av manifestation eller uppenbarande av våra tankar, vår viljeutlösning och skaparkraft, en "befruktning" av vår omgivning eller de väsen för vilka vårt uppenbarande blir till intryck. De intryck vi påför vår omgivning är alltså vår "säd". Alla befruktar alla,*

liksom alla blir befruktade av alla. Vi befinner oss i verkligheten i intimt sexuellt umgänge med hela världen. Livets upplevelse är i absolut mening en sexuell utlösning.

Intet under alltså, att varje normal livsfunktion är en njutning. Det är en njutning att äta, det är en njutning att ha avföring, det är en njutning att kunna arbeta, liksom det är en njutning att kunna vila. Det är en njutning att kunna höra, se, lukta, smaka och förnimma. Det är en njutning att kunna födas, liksom det är en njutning att kunna dö. Allt som är i direkt kontakt med livets lagar är och skall evigt förbli njutning. Där det inte förnimms så, är man endast indirekt i kontakt med livslagarna. Dessa indirekta kontakter är som bekant inom ett visst fysiskt område nödvändigtvis smärtfyllda, ty annars kunde de direkta kontakternas, det vill säga befruktningens och havandeskaps sötma, aldrig någonsin bli till verklighet. Och den högsta kulminationen i förnimmelser av livets upplevelse, vilket vill säga den lekamliga såväl som den mentala erfarenheten av att "allt är mycket gott", skulle därmed vara absolut utesluten för varje väsen. Ty hur skulle man kunna få denna upplevelse, om det inte finnes möjlighet att skapa och uppleva dess kontrast? – Denna kontrast förnimms visserligen i upplevelseögonblicket, på grund av sin smärt- och lidandeframbringande natur, inte som något gott, och den skulle naturligtvis heller aldrig vara det, om den inte oundvikligen gav individen kunskap, vilket vill säga: förmågan att skilja "behag" från "obehag". Då denna förmåga utgör själva livets princip, ja, är själva medvetandet, måste allt det obehagliga sägas vara lika nödvändigt som det behagliga och därmed betraktas som ett lika gott som detta.

LIVETS BOG, DEL 4

1062. "Tankeförvillelse" och konsekvenser av det. "Tröskelns väktare"

[...] Men låt oss genast tillägga att den fulla förståelsen av livets högsta analyser, och därmed upplevelsen av den högsta sanningen, omöjligt kan uppnås enbart genom att läsa analyserna. Den kan man endast nå genom att leva dem. Läsningen kan ge eleven motivering för det fullkomliga levnadssättets viljeföring i kontakt med kärlekslagen. Men praktiserandet av denna form av viljeföring är det absolut enda som helt kan öppna elevens medvetande för livets största invigning: den egna upplevelsen av de eviga fakta, hans egen odödliga existens såsom varande ett med Gudomen.

ARTIKEL – Livshygien

1. Kulturmänniskan och forntidsmänniskan

På det rent kroppsliga området har många människor för länge sedan kommit till insikt om hygien. De har insett att för att bevara sin hälsa är det vissa regler och villkor som man måste inordna sig under. Man måste leva i renlighet, endast äta färsk och hälsosam mat och sörja för absolut frisk luft i sina rum. Man har blivit klar över att detta att leva i smuts och orenlighet, att äta mat som inte är helt färsk, liksom inandning av dålig luft, ofrånkomligen leder till ohälsa eller sjukdom för den förfinade jordmänniskan. Den framskridna kulturmänniskan är inte längre en viking, en bärsärk eller en naturmänniska. Hennes organism är utrustad med ett helt annat nervsystem än forntidsmänniskans. Hon kan inte längre gå till en smed och låta honom dra ut en dålig tand. Nu tål hon knappast ens att bli behandlad av specialister. Det låter sig göra därför att man har uppfunnit bedövningsmedlen. Kulturmänniskan kan inte heller längre låta vem som helst sätta ihop en bruten arm eller ett brutet ben. Här krävs också specialister. Och slutligen tål den förfinade och normala kulturmänniskan inte heller att se lemlästning, tortyr eller andra drastiska lidanden. Hon skulle

i många fall svimma. Avrättningar är därför inte längre en offentlig förlustelse. Den framskridna kulturmanniskan av i dag måste därför leva under helt andra betingelser och krav än den primitiva naturmanniskan. Hon måste leva under en helt annan livsföring än vikingen. Där hon inte gör detta kommer hon till korta. Där kommer hon i konflikt med hälsan. Och det är i stor utsträckning sådana människor som aldrig hinner dö av ålderdom. De hinns upp av svåra sjukdomar, som snabbt eller långsamt bryter ned deras fysiska organism. Vikingen levde av fläsk och mjöd, ja, frossade rent av i kött och sprit, men han hade fortfarande en nervmässigt och cellmässigt så robust och okänslig eller död kropp att han tålde detta bättre än kulturmanniskan av i dag.

2. *Ett långsamt självmord*

När kulturmanniskorna inte desto mindre ibland också får för sig att frossa i kött och alkohol som daglig kost, måste de bygga upp ett skydd mot de kopparslagare, verkningar och biverkningar som blir följderna härav, med andra giftämnen i form av pulver eller piller eller droppar. Vad är denna skyddsvall annat än en bedövning av det mer känsliga och förfinade cell- eller nervliv som kulturmanniskan genom sin längre framskridna plats i utvecklingen har tillägnat sig och som forntidsmanniskan alltså inte ägde? Men att sålunda göra mer eller mindre giftiga materier eller ämnen till daglig kost och sedan med andra onaturliga eller giftiga ämnen försvaga eller omöjliggöra organismens protest, eller slå dövörat till mot dödsskrien från sina egna mikroorgan eller celler, är ju detsamma som att begå självmord. Självmord är alltså inte endast en företeelse man läser om i tidningen som den eller den människan har begått. Nej, denna form av självmördare utgör endast ett försvinnande fåtal i förhållande till den ocean av självmördare som i dag går omkring under begreppet den moderna kulturmanniskan. Och det egendomliga med dessa myriader av "självmördare" är att de alls inte vill dö, ja, de flyr till och med i rädsla för döden. Denna flykt går till sjukhusen, eftersom dessa utgör ett slags räddningsstationer för individer som har begett sig på flykt från döden.

3. *Livsöverträdare eller livsförbrytare*

Alla patienter är alltså dödsflyktingar, och alla sjukhus är kosmiskt sett "flyktingläger" för individer som kommit i konflikt med "livshygien", vilket alltså vill säga i konflikt med livslagarna. De är "överträdare av livslagen". De utgör det som en kärlekslös människa skulle kalla "livsförbrytare", och sjukhusen utgör sålunda de för dessa "förbrytare" uppförda "fängelserna". Fångvaktarna, polis- eller rättsväsendet bakom dessa fängelser är läkarna. Vi möter alltså här på sätt och vis den fysiska "förbrytarvärlden" eller "den undre världen" på ett högre plan i kretsloppet. Det är just på grund av detta högre och därmed kärleksfullare plan i kretsloppet som individerna inte kallas förbrytare, utan betecknas som patienter och likaså varför sjukhusen inte betecknas som fängelser, utan som just lasarett eller sjukhus. Här är något för den moderna pedagogiken, politiken och statsledningen att studera och rätta sig efter. Detta studium skulle nämligen ovillkorligen föra med sig att den tusenåriga uppfattningen av förbrytelse och straff visade sig som en fullständigt naken och ohållbar övertro. Det skulle resultera i att man också här kom att uppfatta alla förbrytare som patienter och förstod att straffanstalter eller tukthus måste göras till sjukhus och rättsväsendets utövare till läkare i stället för verkställare av straff och fångvaktare. Men eftersom allt rör sig i kretslopp, kommer också individernas uppfattning av förbrytarvärlden en dag att komma fram till den här berörda synpunkten. Framtidens människor kommer att vara alltför intellektuella för att vara underkastade den övertro på vilken det moderna rättsväsendet av i dag grundar sig. Men denna sida av saken hör inte till mitt ämne i dag. Det har berörts endast för att visa att människorna inte är i kontakt med livet. Vad är det då som är fel? Varför finns sjukhus och läkare och varför fängelser och fångvaktare? Ja, är det inte just därför att det saknas "livshälsa"? Men frånvaron av "livshälsa" kan ju endast bero på bristfällig

”livshygien”. Vad är då ”livshygien”? Det är fullständig och total hälsovård för själen.

4. *Själ och kropp*

Har det levande väsendet då en själ? Ja, det levande väsendet har en sida i sin natur som vi kallar dess psyke. Detta psyke yttrar sig i sin tur som dess förmåga att reagera gentemot det ena eller andra eller kort sagt gentemot sin dagliga omgivning och dess härav följande förhållande till denna omgivning. Detta förhållande är alltså väsendets livsupplevelse och kan vara i harmoni eller i disharmoni. Vid harmoni känner detta ”något” i väsendet livsupplevelsen som välbefinnande eller lycka, och vid disharmoni känner det tillvaron som ett obehag eller som en olycka. Det finns alltså något i väsendet som förnimmer lycka eller olycka över livet. Detta något är individens själ. Genom en närmare definition av denna själ ska man upptäcka att den består av ett ”övermedvetande” och ett ”undermedvetande” baserade på en existerande ”fast punkt” som vi kallar ”jaget”. Genom sitt övermedvetande och undermedvetande kan detta jag skapa fysiska och mentala kroppar, genom vilka det kan växelverka med sin omgivning och uppenbara sin existens för omgivningen. Dess liv är alltså uteslutande ett förhållande till dess omgivning. Detta förhållande är dess öde. Och eftersom detta förhållande alltså kan framträda som en disharmoni eller som en harmoni och därigenom skapa livsleda, sorg och lidande respektive livslust, välbefinnande och glädje för detta jag, blir problemet för det att komma underfund med hur det ska uppträda mot omgivningen för att det självt ska kunna uppleva och bevara känslan av välbefinnande eller glädje över att vara till. Det är ett faktum att det inte är likgiltigt hur det lever eller hur det uppträder mot sin omgivning. Och i detta sitt sökande är den jordiska människan alltså på väg att genom den rent fysiska hygien på vissa områden kunna skapa hälsomässigt välbefinnande. Men denna rent fysiska hygien räcker inte. Man kan bada, man kan bedriva sport, man kan hålla sin lägenhet proper och ren, sörja för att få frisk luft och äta det som man uppfattar som hälsosamt och på detta sätt uppnå ett visst resultat för det kroppsliga välbefinnandet. Men denna hygien är inte tillräcklig, rent bortsett från att den är utan medvetandemässigt liv. Det är ett kallt iakttagande av en föreskrift uteslutande till behag för en själv, alltså en rent egoistisk företeelse. Och den kan ju inte heller på långt när garantera att förhållandet till ens omgivning blir av en sådan natur att detta blir kulminationen av livslycka eller glädje över att vara till. Inte heller den övriga materiella vetenskapen kan garantera detta krav. Med mått- och viktfacit kan man behandla materier, skapa nya materiekombinationer, lära sig behärska elementen, men man kan inte därmed garantera livslyckan. Att uppnå livslyckan och att bevara den kräver alltså något mycket mer än att äta och dricka riktigt och att över huvud taget kunna sköta och vårda sin egen kropp.

5. *Livshygienens viktigaste bud är osjälviskhet*

Vad är då livslyckan? Livslyckan är ett element som står höjt över materien och därför över varje form av mått och vikt. Det kan inte fysiskt åtskiljas eller uppdelas. Det är en överjordisk kraft som finns överallt i universum. Den kan komma till utlösning endast genom själar, vilket vill säga genom de levande väsendenas högsta medvetandestruktur. Där själ kan öppna sig för själ, där strömmar kraften eller detta element fram i ifrågavarande individers medvetanderegioner och skapar välbefinnande, livslust och förnimmelsen av glädjen över att vara till. Där två själar stänger sig för varandra, antingen medvetet eller omedvetet, utestänger man livsglädjen. Denna utestängning ska nog förr eller senare få livsledan, eller obehaget över att vara till, att sänka sig över de båda individernas sinnen, så att längtan efter att öppna sig för varandra åter kommer till utlösning och livsglädjen på nytt kan strömma in. Som man väl redan här har förstått, är denna livsglädje eller livslust, detta överjordiska element, detsamma som den absoluta kärleken. Men om kärleken är villkoret för den högsta livslyckan eller glädjen över att vara till, måste ju livshygien bli beaktandet och utvecklandet av allt som kan leda till att vår nästa, vilket vill säga vår omgivning,

öppnar sig för oss, ty utan detta öppnande kan vi omöjligt få en verklig och varaktig livslycka. Att detta livshygienens viktigaste bud har blivit osjälviskheten, visar sig här som helt självklart, ty det är ju i verkligheten detsamma som att på ett passande sätt öppna sin själ för livet som omger oss. Den största själshygienen blir alltså att leva för det levande, ty endast genom det levandes öppnande och omfamning av oss kan vi ta emot livsglädjen eller fyllas med det överjordiska eviga elementet, kärleken.

6. När individen genomströmmas av kärlekselementet

Det är därför inte så märkligt att religionerna, såväl de hedniska som de kristna och humana, har försökt hålla tron på att allt är levande vid liv hos de olika folken. Genom tron har de försökt stärka individernas själsliga fundament eller tillit till omgivningens (gudarnas eller gudomens) liv, så mycket att de har kunnat tillägna sig den livsglädje, som passar till dess begär på dess tillfälliga utvecklingssteg. Eftersom tron inte längre kunde behärska individerna, dog kontakten mellan individerna och omgivningen, och kärlekselementet utestängdes från allmänhetens mentala områden. Våldiga krig, dödsrosslingar, tortyr och lidande, kulturell förstörelse, sorg och olyckor osv. plågade människorna. Och ju mer man utvecklar hämnd och dödsstraff och "frånkännande av tillit", desto mer stänger man ute livskraften eller det psykiska elementet kärleken från själen. Omgivningen sluter sig, och man finner sig själv som den förlorade sonen i livets mentala svinstior i hopplöshetens nattsvarta skuggor. Man är i det stora Getsemane där människor ropar efter en varaktig fred. Vad är detta rop annat än ropet efter kärlek, ropet efter den förlorade livsglädjen? Men detta rop måste bli ropet efter Fadern, vilket vill säga efter omgivningens liv. Man måste alltså förstå att omgivningen är ett levande väsen, och att man måste öppna sig för detta levande väsen och genom förnimmelsen "du som är i himlen" leva för att tjäna allt och alla. Och då kommer omgivningen eller den eviga Fadern, som ju är världssjälens, att öppna sig för individerna och kärlekselementet att genomströmma individen. Då har gudasonen återfunnit sin Fader och Fadern sin son, och alla hinder för glädjen över att vara till har avlägsnats.

Artikeln är ett manuskript till ett föredrag som hölls på Martinus Institut den 15/12 1946. Renskrift och mellanrubriker av Ole Therkelsen. Godkänd av rådet den 25/9 2000. Första gången publicerad i *Kosmos* nr 10/2002. Artikel-id: M1423. Översättning: Rolf Nordström

KOSMISKA LEKTIONER – Onaturlig trötthet

[...] Vägen till hälsa för själ och kropp går således uteslutande genom ett bekämpande av vreden, bitterheten och martyrkänslan i människans eget inre. Endast med vänskap kan man avlägsna fiendskapen mellan sig själv och andra. Och blott genom att övervinna sin tendens till att känna fiendskap och hämndlystnad mot sin nästa kan man avlägsna sjukdomarnas verkliga orsak. Sjukdom är inget annat än den fysiska organismens synliga reaktion av tidigare själsliga konflikter eller disharmonier mellan organismens upphov och nästan eller omgivningen. Om dessa konflikter inte hade existerat, skulle individen aldrig ha råkat in i det svaghetstillstånd som i dag gör honom mottaglig för allsköns sjukdomar och ohälsa.

Det är alltså inte utan orsak som Kristus säger: "Om någon slår dig på högra kinden, så vänd också den andra mot honom" – "Älska era fiender, gör gott mot dem som skymfar er" – "Om han (din broder) ångrar sig, så förlåt honom. Även om han gör orätt mot dig sju gånger om dagen och sju gånger kommer tillbaka och säger: Jag ångrar mig, så skall du förlåta honom". Senare poängterar han för aposteln Petrus att man skall förlåta icke blott sju gånger utan sjuttiosju gånger. Betyder inte detta att man skall förlåta allt och alla. När en människa dagligen kan förlåta upp till sjuttiosju

gång, måste då inte detta täcker allt vad hon överhuvud kan råka ut för av situationer, i vilka hon skall förlåta? Förvisso kan det efter detta dagliga mått av förlåtelse inte finnas mer kvar för henne att förlåta. Allt skall förlåtas. Om dessa ord och begrepp endast vore en yttlig fanatikens fantasifoster, skulle de för länge sedan ha varit borta med vinden. Sådant som inte har sina rötter i verkligheten skall livets stormar med tiden avlägsna. Men dessa ord och bud har nu trotsat årtusenden, enbart därför att de är uttryck för en orubblig sanning, en sanning som nu håller på att bli till levande verklighet genom påvisbara reaktioner i människans fysiska och själsliga struktur och sätt att leva.

Med människans kärlek till sin nästa i sinne och levnadssätt försvinner den dödsbringande tankepekulation som får henne att se ”grandet i sin broders öga” utan att någonsin vilja se ”bjälken i sitt eget öga”. Med avlägsnandet av denna skevhet i sin dagliga livsuppfattning har hon funnit alla sjukdomars och dystra ödens medicin nummer ett. Blott genom den går vägen tillbaka till livet. För kärlekens strålande solsken måste lidandets skuggor vika.

LIVETS BOG, DEL 7

2461. *Det enda som kan avlägsna mörkret från människans öde är att gå i världsåterlösarens fotspår och liksom han förlåta sina fiender*

Ingen enda människa kan undgå att uppnå denna levnadsart som slutfacit på sin långa utvecklingsperiod genom djurriket i spiralkretsloppet. Men väsen som ännu inte nått denna höjd i sin utveckling kan omöjligt manifesteras ett kristusbeteende. Där hjälper varken diktatur, straff eller hot om dödsstraff eller avrättning. Om det kunde göras det, så skulle världens människor för länge sedan ha blivit till änglar eller till absolut fullkomliga människor. Om människor från sin nästas sida utsätts för onda och hämndgiriga handlingar eller annan form av kärlekslöshet, så förekommer det överhuvud taget aldrig i någon normal situation att de svarar med kärlek eller sympati, försåvitt de inte är mycket humant utvecklade och helt går i världsåterlösarens fotspår. Primitiva eller mindre utvecklade människor kan endast reagera och svara med samma ondskas och hat som de själva utsätts för från sin nästas eller sina medväsens sida. *Absolut ingenting annat än efterföljelsen i världsåterlösarens fotspår, att liksom han älska och förlåta sina fiender, helt oberoende av vad dessa gjort, kan avlägsna mörkret från väsendets kommande eller framtida öde. När väsendet uppnått denna gudomliga inställning, som är Gudomens egen inställning, kommer solen att gå upp över dess öde. Och i dess hjärna och ögon skall den eviga Gudomens strålflyde tindra och lysa. Dess hand kan blott välsigna och smeka. Dess fotspår visar vägen mot det eviga ljuset. Och väsendet har blivit uppståndelsen, vägen, sanningen och livet. Det är identiskt med odödligheten, oändligheten och evigheten.*

Förslag till frågor som gruppen kan reflektera över:

1. Reflektera över konsten att tro på livet, trots hårda odds.
2. Kan man ha kärlek till det mikrokosmos som är defekt?
3. Hur kan humor hjälpa oss att hantera ett utmanande öde?
4. Dela erfarenheter av hur andlig vetenskap har varit en hjälp i utmanande ödessituationer.
5. Reflektera över hur ett liv eller en tid som handikappad kan påverka vår förmåga att samarbeta, vårt tålamod och vår tolerans.